

CURIERUL ADVENTIST

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE!”

Anul XXVII. Nr. 5

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Aprille 1949

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mîtrop. Ghenadie Petrescu 116]

„Iată Eu stau la ușă și bat”,

Merita?

Merita Hristos să lase
tronul sfânt de Dumnezeu
Să ia trup de om, să umble
'nstrăinat de Tatăl Său?
Merita să pribegască
prin pustiuri pe pământ?
In dureri să viețuiască,
merita Isus cel sfânt?

Merita Hristos să verse
lacrimi multe 'n rugăciuni.
Și să poarte El păcatul
oamenilor din străbuni?
Merita să'ndure hule
și batjocură și chin?
Stropi de sânge pe-a Sa frunte,
merita Fiul divin?

Merita Hristos să'ndure
crucea grea, piroane 'n mâini.
Spaimetele de întunerec,
urlet groaznic de haini?
Merita să guste moartea
pentru fiecare om?
Mort ca morții El să zacă.
merita al Vieții Domn?

Spune suflete ce astăzi
parte ai de harul Său.
Și te bucuri de 'mpăcarea
omului cu Dumnezeu!
Spune din adânc de suflet.
spune chiar cu gura ta;
Spune dacă Domnul Vieții,
Toate acestea merita?

D. Florea

NOUL LEGĂMÂNT

De memorizat: Ebrei 8, 12.

1. Ce a primit acum Domnul Hristos? Al cui Mijlocitor este El? Pe ce este așezat acest legământ? Ebr. 8, 6.

Cuvântul „mijlocitor“ nu se găsește în Vechiul Testament. În Noul Testament este folosit un cuvânt format din alte două cuvinte, din care unul însemnează „mijloc“, sau „între“ și altul însemnează „a merge“. Prin urmare mijlocitor este un întremegător. Vezi 1 Tim. 2, 5.

Preoția lui Aaron este întrecută de aceea a Domnului Hristos; lucrarea de mijlocire mozaică a făcut loc aceleia a Domnului Hristos; vechiul legământ face loc noului legământ mai bun, în Isus Hristos.

2. Ce cuprindea cartea „legământului“ pe care a citit-o Moise poporului? Pe ce cale s'a făcut ratificarea acestui legământ? Ex. 24, 3—8.

„Moise scrisese — nu cele zece porunci, ci rândurile pe care ei trebuia să le țină, cum și făgăduințele pe care aveau să le primească dacă ascultau de El. El citi poporului toate acestea, și ei făgăduiră că vor asculta toate cuvintele pe care le rostise Domnul. Moise scrisese apoi făgăduința lor solemnă într-o carte, și aduse jertfe lui Dumnezeu pentru popor. „A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul“. Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi, pe temelul tuturor acestor cuvinte“. Poporul rosti din nou făgăduința solemnă făcută Domnului că vor asculta de toate cât spusese El, și că vor fi supuși“.

3. Pentru care pricină a fost dat legământul al doilea? De partea cui era vina? Ce a zis Dumnezeu că va face? Ebr. 8, 7, 8.

Întâiul legământ făgăduia viața dacă se împlinea condiția ascultării, dar poporul nu l-a ținut. Făgăduințele lui Izrael aveau cusur. De aceea Dumnezeu a înființat un „legământ nou“ așezat pe „făgăduințe mai bune“, adică făgăduințele lui Dumnezeu în Domnul Hristos. „Voiu pune legea Mea în lăuntrul lor, o voiu scrie în inima lor; și Eu voiu fi Dumnezeul lor“. Ier. 31, 31—33.

„Noul legământ“ era așezat pe „făgăduințe mai bune“, făgăduința iertării păcatelor, și a harului lui Dumnezeu pentru înnoirea inimii, și aducerea ei în armonie cu principiile legii lui Dumnezeu“.

„Cu toate că legământul acesta fusese făcut cu Adam și reînnoit față de Abraam, nu putea fi ratificat decât la moartea Domnului Hristos. El ființase prin făgăduința lui Dumnezeu dela data când se făcuse cea dintâi amintire a mântuirii; el fusese primit prin credință; totuși de când a fost ratificat de Domnul Hristos, a fost numit *noul legământ*. Baza acestui legământ era legea lui Dumnezeu, el era numai un plan făcut pentru a aduce pe oameni din nou în armonie cu voința lui Dumnezeu, așezându-i în starea de a putea asculta de Legea Lui“.

4. De cine avea să se deosebească noul legământ? Ebr. 8, 9, pr. p.

5. Ce planuire cuprinsă în cartea legământului ar fi trebuit să facă pe Israel să-și dea seama de nevoia după ajutorul lui Dumnezeu? Ex. 23, 20, 21.

„Adevărata biruință e câștigată numai atunci când păcătosul care se pocăiește făgăduiește să asculte fără condiții de Dumnezeu, — numai atunci când făgăduiește că va onora pe Dumnezeu în fiecare cuvânt, în fiecare faptă din viață“.

„Legământul harului nu este un adevăr nou, deoarece se afla în mintea lui Dumnezeu din veșnicie. De aceea și se numește legământul veșnic“.

„Trăind în mijlocul idolatriei și stricăciunii, ei nu-și dădeau seama bine de sfințenia lui Dumnezeu, de nemăsurata păcătoșenie a inimii lor, de faptul că ei erau cu totul neputincioși, prin ei înșiși, să asculte de Legea lui Dumnezeu, și de nevoia ce ei aveau de un Mântuitor. Era nevoie ca ei să învețe toate acestea...“

„Oamenii nu-și dădeau seama de păcătoșenia propriei lor inimi și că fără de Domnul Hristos era cu neputință ca ei să țină Legea lui Dumnezeu; și fără de zăbavă au intrat în legământ cu Dumnezeu“.

6. În ce *n'a rămas* Izrael? Cum s'a purtat și Dumnezeu față de ei? Ebr. 8, 9, ult. p.

„Cuvintele de aci se potrivesc cu cele din versetul 8, care arată că Dumnezeu trebuie să facă o muștrare. Aci Dumnezeu arată că motivul pentru care a fost nevoie de un legământ nou a fost faptul că ei „n'au rămas în legământul Meu, și nici Mie“, zice Domnul, „nu Mi-a păsat de ei“. Dumnezeu a arătat că greșeala era de partea oamenilor.

7. În noul legământ, unde vrea Dumnezeu să scrie Legea Sa? Ebr. 8, 10, pr. p.

Una este ca legea să fie scrisă pe piatră; și altceva este ca ea să fie scrisă în minte și în inimă. Dacă legea se află în inima noastră, ne găsim pe terenul Noului Testament.

8. Unde a pus Domnul Hristos Legea? Ps. 40, 8.

9. Ce vrea Domnul să fie pentru cei cari au Legea scrisă în minte și în inimă? Ebr. 8, 10, ult. p.

Unii cred că în noul legământ nu există lege. Ce învățătură greșită! Iată o făgăduință specială pentru cei cari respectă pe Dumnezeu și Legea Sa: Dumnezeu va fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Lui. După aceasta vom cunoaște care este adevăratul popor al lui Dumnezeu.

10. Atunci când Legea lui Dumnezeu este scrisă în inima oamenilor ce nu mai este necesar? Ebr. 8, 11, pr. p.

În împrejurările noului legământ nu va mai fi nevoie să învețe pe vecinul său despre Dumnezeu, pentru că toți îl vor cunoaște. Nu putem trage de aci concluzia că numai aceia cari au Legea scrisă în inima lor cunosc într'adevăr pe Dumnezeu.

11. Cine ne spune că vor cunoaște pe Dumnezeu? Ebr. 8, 11, ult. p.

12. Ce vrea să facă Dumnezeu cu nelegiuirile lor? Cum se va purta cu păcatele și fărădelegile lor? Ebr. 8, 12.

Dumnezeu nu numai că va fi milostiv și va ierta, ci nici *nu-și va mai aduce aminte* de nedreptățile și păcatele noastre. Unii oameni nu pot să-și aducă aminte, iar alții nu pot să uite. Cea din urmă poate fi ceva mai rău decât cea dintâi. Dumnezeu poate să-și aducă aminte; dar, lăudat să fie Numele Său, El poate și să uite. Așa Dumnezeu ne trebuie nouă. Dumnezeu poate privi la David și să nu-și aducă aminte de păcatele lui. Poate privi la noi și să nu-și amintească de nedesăvârșirile noastre. Dumnezeu să ne dea și nouă puterea de a uita păcatele altora. Dacă urmează să intrăm în cer, trebuie să ne deprindem să uităm.

13. Ce zice Dumnezeu despre întâiul legământ? De ce este el aproape? Ebr. 8, 13.

„(Izrael) s'a abătut curând din calea pe care le-o poruncisem. Și-au făcut un vițel turnat, și s'au închinat înaintea lui... Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său a fost desființat... Intrucât ei au rupt legământul lor cu Dumnezeu, și Dumnezeu a rupt legământul Său cu ei“.

LOCAȘUL SFÂNT

FĂCUT DE MOISE

De memorizat: Ex. 25, 8.

1. Ce avea legământul dintâi? Ebr. 9, 1.

Apostolul este gata acum să cerceteze sanctuarul adevărat și pe Acela care este Marele lui Preot. Totuși, înainte de a face aceasta, el mai privește la vechiul sanctuar, întrucât aceasta dă prilej să arate, prin punere alături, cu cât este mai bun cel ceresc, de cel pământesc.

Nu trebuie să gândim că vechiul legământ și slujba lui nu ar fi fost în el însuși dumnezeesc sau minunat. A fost. Era o preînchipuire a celor cerești, și ca atare ne dă multe învățături.

2. Ce spuse apostolul despre cort? Ebr. 9, 2. pr. p.

În Exodul 25, 8 s'a dat porunca: „Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor“. Apostolul Pavel se leagă de acest locaș sfânt. El cunoștea templele zidite mai târziu de Solomon, Zorobabel și Irod; dar când face aici descrierea se întoarce la locașul sfânt original făcut de Moise sub îndrumarea lui Dumnezeu.

Prin „partea dinainte“ Pavel înțelege întâia despărțitură a cortului făcut de Moise, după cum se va vedea din descrierea care urmează.

3. Ce se amintește ca fiind în despărțitura întâia a locașului sfânt? Ebr. 9, 2. ult. p.

Sfeșnicul din locașul de închinare avea șapte brațe, era făcut în totul din aur curat, și purta șapte candelă. Acestea slujeau la luminarea întâiei despărțituri a locașului de închinare, întrucât la clădirea aceea nu erau ferestre. Exodul 25, 31—40 descrie sfeșnicul în amănunt.

În întâia despărțitură a locașului de închinare era și masa pentru punerea pâinilor înainte, masă făcută din lemn și îmbrăcată în aur. Ex. 25, 23. Pe masa aceasta pâinea era așezată în Sabat. Ex. 25, 20; Lev. 24, 8.

4. Ce nume este dat pâinii pentru punerea înainte? Cum este numită masa? Num. 4, 7; Lev. 24, 5. 6.

Era numită pâinea punerii înainte, sau „pâinea prezenței“, deoarece era pururea înaintea feței Domnului. Era o recunoaștere a dependenței omului de Dumnezeu atât cu privire la hrana spirituală cât și pentru cea trecătoare, și că ea se primea numai prin mijlocirea Domnului Hristos. Dumnezeu a hrănit pe Israel în pustie cu pâine din cer, și ei tot mai depindeau de belșugul Lui, atât în ce privește hrana spirituală cât și cea trecătoare. Atât mana cât și pâinea punerii înainte îndreptau pe oameni la Domnul Hristos, pâinea cea vie, care este pururea înaintea lui Dumnezeu pentru noi. El însuși a spus: „Eu sunt pâinea vieții, care s'a coborât din cer“. Pe pâini se așeza tămâie. Când se schimba pâinea în Sabat, cu pâine proaspătă, tămâia era arsă pe altar ca aducere aminte înaintea lui Dumnezeu.

5. Ce nume avea despărțitura de dincolo de perdea? Ebr. 9, 3.

„Sfânta Sfintelor“, sau „prea sfânta“, era numită astfel deoarece în locul acesta Dumnezeu locuia între heruvimi. Ex. 30, 6; 1 Sam. 4, 4.

6. Care lucru este cel dintâi-amintit ca ținând de a doua despărțitură? Ebr. 9, 4. pr. p.

Lămurirea ni se dă în 1 Regi 6, 22. Altarul de aur de înaintea Locului prea sfânt, lângă perdea, ținea de Sfânta Sfintelor, și așa este socotit și aci. Vezi Exodul 30, 1—6, „în fața perdelei“... „în fața capacului ispășirii“. Tămâia adusă lui Dumnezeu se socotea că e de față pe capacul ispășirii.

„Obiectul cel mai de seamă din despărțitura aceasta era altarul tămâierii. Pe altarul acesta punea preotul la serviciul zilnic cărbuni de foc luați de pe altarul jertfelor mistuite de foc, și tămâia. Când punea el tămâie pe cărbunii aprinși de pe altar, fumul se ridica și întrucât perdeaua care despărțea Sfânta de Sfânta Sfintelor nu se ridica până sus de tot, fumul de tămâie curând umplea nu numai Sfânta ci și Sfânta Sfintelor. În felul acesta altarul tămâierii, cu toate că era așezat în despărțitura întâia, servea și pentru a doua despărțitură. Din acest motiv era așezat „în fața perdelei dinăuntru, care este înaintea chivotului mărturiei, în fața capacului ispășirii, care este deasupra mărturiei, și unde Dumnezeu Se întâlnea cu poporul Său“. Ex. 30, 6.

7. Care obiect însemnat se amintește apoi? Ce era în chivot? Ebr. 9, 4. ult. p.

Chivotul era obiectul cel mai important din Locașul sfânt. În el se aflau cele două table ale Legii în jurul căreia se învârtea întreaga slujbă. Chivotul mai cuprindea și vasul de aur în care era mana și toiagul lui Aaron.

„Dumnezeu era foarte mult onorat prin Legea Lui sfântă. Chivotul legământului, cuprinzând Legea săpată pe tablele de piatră, era simbolul rămănerii Lui cu poporul Său.

8. Ce era scris pe tablele legământului? Deut. 10, 1. 5.

9. Ce era deasupra chivotului? Ebr. 9, 5.

În sfântul locaș doi heruvimi, făcuți din aur bătut, umbreau scaunul îndurării. Ex. 25, 16—20. În templul lui Solomon, alți doi îngeri erau așezați pe podea lângă chivot. 1 Regi 6, 23—28.

„Patru îngeri cerești însoțeau chivotul lui Dumnezeu în toate peregrinările lui, pentru a-l feri de orice primejdie, și pentru a îndeplini orice lucrare ce li s'ar fi dat să facă în legătură cu chivotul“.

10. Unde intrau preoții totdeauna? Ebr. 9, 6.

Preoții puteau intra „totdeauna“ în despărțitura întâia; adecă puteau să slujească acolo în fiecare zi între răsăritul și apusul soarelui. Ei nu aveau dreptul să intre în a doua despărțitură.

11. Numai cine putea să intre în a doua parte? De câte ori intra acolo? Ce trebuia să aibă cu el? Ebr. 9, 7. pr. p.

12. Pentru cine aducea sângele? Pentru ce îl aducea? Ebr. 9, 7. ult. p.

13. În ce se deosebește lucrarea Domnului Hristos de slujba marelui preot pământesc? Ebr. 7, 27.

3

Jertfele mistuite de foc

De memorizat: Ps. 51, 17.

1. Ce trebuia să jertfească preoții zi după zi necurmat? Unde trebuia să fie jertfa? Ex. 29, 38. 39.

„În fiecare dimineață și în fiecare seară se ardea pe altar un miel de un an, cu jertfa de mâncare

ce i se cuvenea, preînchipuind în felul acesta consacrarea zilnică a națiunii față de Domnul, și dependența lor statornică de sângele ispășitor al Domnului Hristos“.

Jertfele de dimineață și de seară erau pentru națiune. Ele erau numite „jertfa necurmată“. Acestea trebuia să ardă „pe vatra altarului toată noap-

tea până dimineața și în felul acesta focul să ardă pe altar“. Lev. 6, 9; Ex. 29, 42. În cursul zilei se adăugau arderile de tot individuale la jertfa obișnuită de dimineață, așa că totdeauna se afla pe altar o jertfă arsă cu foc. „Focul să ardă necurmat pe altar și să nu se stingă de loc“.

„În vechea dispensațiune, o jertfă de mulțumire ardea pururea pe altar, arătând îndatorirea veșnică a omului față de Dumnezeu“.

2. Ce nume se da acestui altar? Cum era făcut? Ex. 28, 1—7.

Altarul pe care trebuia să se aducă zilnic cei doi miei era altarul arderilor de tot, care se afla în curtea din afară a sfântului locaș. Era înalt cam de 1,60 m., gol pe dinăuntru, având la partea de sus un grătar de aramă. Pe altarul acesta se ardea sacrificiul zilnic dimineața și seara, cum și alte sacrificii personale. Se numea „altarul arderilor de tot“ deoarece sacrificiile aduse pe altarul acesta erau arse. În templul lui Solomon altarul acesta era mult mai mare.

3. Ce alte daruri însoțeau mielul? Seara ce se jertfea? Ce nume avea jertfa aceasta zilnică? Ex. 29, 40—42.

Făina, uleiul și vinul aduse ca dar împreună cu mielul erau roade ale pământului și arătau că Dumnezeu e dătătorul tuturor lucrurilor și că națiunea Il recunoaștea pe El ca dătător.

Slujba de seară era o repetiție a celei de dimineață. Fiind săvârșită zilnic, era numită „jertfa necurmată“. La această jertfă se referă Ebr. 9, 6.

4. În afară de jertfa de dimineață și de seară, ce alte jertfe arse de foc se mai aduceau? Ce fel de animale se foloseau? Lev. 1, 1. 2.

O persoană putea aduce Domnului pentru sine o jertfă arsă cu foc. Putea aduce o jertfă din cireadă: un bou sau un taur; sau din turmă: o capră, un berbec sau o oaie.

5. Dacă se aducea o jertfă din cireadă, cum trebuia să fie? Înainte de sacrificare, ce lucru însemnat trebuia să se facă? Ce rost avea fapta aceasta? Lev. 1, 3. 4.

Punerea mânilor pe capul dobitocului adus ca jertfă era de foarte mare însemnătate, după cum reiese din cuvintele „va fi primit (animalul de jertfă) de Domnul; adecă arderea de tot era primită în locul omului, „ca să facă ispășire pentru el“. Prin urmare era o jertfă înlocuitoare; când unul murea în locul altuia și Dumnezeu o primea. Arderea de tot nu era impusă celui care o aducea. El trebuia să o aducă „de bună voie“.

6. Cine junghia vițelul? Ce făceau preoții cu sângele? Cine jupuia și tăia vițelul în bucăți? Lev. 1, 5. 6.

Omul care aducea arderea de tot junghia animalul, și-l tăia în bucăți după ce-l jupuia. Preoții administrau sângele, stropindu-l de jur împrejurul altarului arderilor de tot.

7. După ce jertfa era junghiată și jupuită, ce făceau preoții? Cât din ea era ars pe altar? Ce se spune că era această jertfă mistuită de foc? Lev. 1, 7—9.

Lemnele erau așezate în ordine, cum erau așezate și părțile trupului. Cu toate că întreaga jertfă urma să fie arsă cu foc, măruntaiele și picioarele

trebuia să fie mai întâi spălate — o lucrare ce ar părea că nu are rost. Toate acestea propovăduesc însă ordinea și curățenia.

Arderile de tot purtau numele de „miros plăcut Domnului“. Ele preînchipuiau predarea și consacrarea față de Dumnezeu. Pavel trage o învățătură din arderile de tot, când zice: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“. Rom. 12, 1.

8. Când se ducea ca jertfă o capră sau o oaie, cum se proceda? Lev. 1, 10—13.

Procedeu era de fapt același ca la un vițel. Partea de seamă, sângele, era stropit în jurul altarului arderilor de tot, iar trupul întreg al animalului jertfit era ars pe altar. Se observă că pielea nu era cuprinsă în rândul părților arse pe altar. Ea era dată preotului care slujea. Lev. 7, 8.

9. Dacă cel ce aducea darul nu putea să aducă un vițel sau un miel, sau nu alegea el să aducă un astfel de dar, ce putea aduce? Cum era jertfită vietatea aceasta și cum se făcea cu sângele în asemenea împrejurare? Lev. 1, 14. 15.

10. Ce se făcea cu părțile de lepădat? Ce se făcea cu restul jertfei? Lev. 1, 16. 17.

Fără îndoială că pielea animalului, penele și gușa păsării nu erau puse pe altar din pricina mirosului greu ce s'ar fi ridicat dacă ar fi fost arse.

11. Cu ce prilej se aduceau arderi de tot? Lev. 14, 2. 19. 20; 12, 6—8; 15, 13. 15. 20.

Arderile de tot erau daruri de consacrare și de devotare. Astăzi când ne consacram lui Dumnezeu, facem ceea ce pe vremuri se preînchipuia prin arderea de tot.

12. Cu ce alt prilej se mai aduceau arderi de tot? Ex. 29, 9. 15—25; Lev. 18, 18; Num. 6, 13. 14.

La consacrarea lui Aaron și a fiilor lui, pe lângă jertfele pentru păcat se aduceau și arderi de tot. Se obișnuia ca aceste jertfe să fie aduse împreună. Jertfele pentru păcat făceau ispășire pentru anumite păcate, arderile de tot făceau ispășire cuprinzătoare pentru starea de păcătoșenie. Lucrul acesta se poate ilustra mai bine prin ceea ce facem astăzi. Poate că am greșit cu ceva și rugăm pe Dumnezeu să ne ierte. În vechime aceasta ar fi cerut o jertfă pentru păcat. Iar după ce ne-am mărturisit păcatul mai adăugăm la rugăciunea noastră încă o cerere: „Iar dacă mai avem și alte păcate pe care nu le cunoaștem, iartă-ne și pe acestea“. Aceasta ar fi cerut o ardere de tot.

13. Cu ce prilej a adus Iov arderi de tot? Pentru cine le aducea? Ce spunea el că ar fi putut face ei? Iov 1, 4. 5.

Aceasta ilustrează unul din scopurile arderilor de tot și arată că aceste jertfe erau de fapt rugăciuni la Dumnezeu. Iov nu cunoștea vreo faptă, dar se temea că fiii lui ar fi putut păcătui. De aceea aducea arderi de tot pentru ei.

Jertfele de mâncare și de pace*)

De memorizat: Rom. 5, 1.
Jertfele de mâncare

1. Ce cuprindea jertfa de mâncare? Care parte era arsă pe altar? Ce se făcea cu restul? Lev. 2, 1—3.

Un pumn — o aducere aminte din ceea ce se aducea — era arsă pe altar. Restul era partea preotului. Era o jertfă de miros bine plăcut, ca și ardeea de tot.

2. În care alte trei feluri se putea aduce jertfă de mâncare? Ce se făcea cu jertfele? Lev. 2, 4—9.

3. Care două lucruri nu trebuia să fie aduse cu jertfele de mâncare? Lev. 2, 11.

În timp ce despre aluat înțelegem că era o preînchipuire a păcatului, fățarniciei, răutății și nelegiurii (Luca 12, 1; 1 Cor. 5, 6), nu găsim niciun cuvânt lămurit în Biblie cu privire la însemnătatea simbolică a mierei.

4. Când se puteau folosi aluatul și mierea? Lev. 2, 12.

„Ca jertfă de mâncare din cele dintâi roade, veți putea să le aduceți“. Aluatul și mierea se puteau aduce „ca jertfă de mâncare din cele dintâi roade“. Vezi și Leviticul 23, 17; 2 Cronici 31, 5.

Deși lui Dumnezeu nu-I place păcatul și acesta nu este pentru El un miros bine plăcut, și cu toate că simbolul care-l preînchipue aluatul, nu trebuie să vină pe altarul Lui, Dumnezeu dorește ca noi să venim la El cu toate păcatele noastre și ceea ce socotim noi că sunt merite ale noastre. După ce am venit, trebuie să le punem toate la picioarele Lui. Apoi să mergem și să nu mai păcătuim.

5. Ce se spune despre folosirea sării? În care jertfe trebuia să fie folosită sarea? Lev. 2, 13.

„La serviciul ritual se adăuga sare la fiecare sacrificiu. Aceasta, asemenea aducerii de tămâie, însemnează că numai dreptatea lui Hristos putea face serviciul să fie primit de Dumnezeu. Referindu-se la această practică, Isus a zis: „Orice jertfă va fi sărată cu sare“. „Să aveți sarea în voi înșivă, și să trăiți în pace unii cu alții“. Toți cei ce vor să se prezinte ca „jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu“, trebuie să primească sarea mântuitoare, dreptatea Mântuitorului nostru. Atunci ei devin „sarea pământului“, cei cari în mijlocul oamenilor țin răul pe loc, așa cum sarea ferește de putrezire. Dar dacă sarea și-a pierdut gustul; dacă temerea de Dumnezeu e numai din gură, fără să cuprindă și iubirea lui Hristos, nu e nicio putere spre bine în aceasta. Vieța nu poate atunci să influențeze lumea spre mântuire“.

6. Ce se spune cu privire la jertfa de mâncare a celor dintâi roade? Lev. 2, 14—16.

Jertfele de mâncare preînchipuiau supunerea față de Dumnezeu și dependența de El. Arderile de tot reprezentau predarea vieții, tot așa și jertfele de mâncare erau o recunoaștere a stăpânirii lui Dumnezeu și a răspunderii de administrator a omului. Jertfele de mâncare erau o recunoaștere că Dumnezeu este dătătorul tuturor darurilor bune, că El dă hrană și tot ceea ce constituie o binecuvântare pentru vieța noastră.

7. Cum putem vedea în vieța adevărata însemnătatea a jertfei de mâncare?

Răspuns: Darul acesta reprezintă desăvârșirea și superioritatea care se află în marele preînchipuitor,

Isus, și care acopere slăbiciunile omenești. Preînchipue o vieță desăvârșită în care eul și bunurile sunt date lui Dumnezeu.

Jertfele de pace

8. Ce cuprindea jertfa de pace din cireadă? Lev. 3, 1.

Slujba se asemăna cu arderea de tot în cea mai mare parte. Totuși, jertfa arderei de tot trebuia să fie totdeauna din partea bărbătească. Aci se putea folosi, fie din parte bărbătească, fie din parte femeiască.

9. Ce trebuia să facă cel care aducea jertfa înainte de a o junghia? Ce se făcea cu sângele? Lev. 3, 2.

10. Ce se ardea pe altar? Lev. 3, 3—5.

În toate jertfele grăsimea era arsă pe altar. Chiar la jertfele pentru păcat — care nu erau niciodată arse pe altar — grăsimea era adusă pe altar.

11. Ce se făcea când o jertfă era luată din turmă? Lev. 3, 7—11.

Slujba era aceeași pentru toate aceste jertfe? Mâinile erau puse pe capul animalului, apoi era junghiat, și sângele era stropit în jurul altarului. Apoi grăsimea era arsă pe altar ca un miros bineplăcut. Lev. 3, 16.

12. Ce a pus Dumnezeu ca o lege veșnică? Lev. 3, 17.

Grăsimea și sângele nu trebuia să fie folosite ca hrană; ele erau cele două lucruri folosite pentru ispășire.

13. Care parte din jertfa de pace era a preotului? Lev. 7, 32—34.

14. Care trei feluri de jertfe de pace le recunoaște Dumnezeu? Lev. 7, 13, 16.

Cele trei feluri de jertfe de pace erau cele de mulțumire, de împlinirea unei juruințe sau de bună voie. Din toate acestea, preotul își lua partea lui, iar ce rămânea era al persoanei care aducea jertfa. Carnea trebuia să fie mâncată în aceeași zi sau a doua zi, dar nu a treia zi. Lev. 7, 16—18. Era nevoie ca să vină și alții să mănânce.

Jertfele de pace erau prilejuri de bucurie. Dădeau prilej pentru o masă comună la care luau parte cel ce aducea jertfa, familia și prietenii lui, cum și preoții.

15. Ce învățătură spirituală primim dela jertfele de pace puse în legătură cu Isus?

Răspuns. — „El este pacea noastră“. Ef. 2, 14. „Avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos“. Rom. 5, 1. Vezi și Coloseni 1, 21, 22; 2 Cor. 5, 18.

Jertfa aceasta de pace avea sens de părtășie. Partea Domnului se ardea pe altar (Lev. 3, 14—17); preotul primea o parte (Lev. 7, 33, 34); restul era al dătătorului, care putea să cheme pe orice amic al lui curat din punct de vedere ceremonial, ca să aibă parte cu el (Lev. 7, 16—21). Era jertfa însoțită de cea mai mare bucurie. Vezi și Apoc. 3, 20. Vezi și asemănarea cu serviciul de împărtășire al Sfintei Cini, unde credinciosul și Dumnezeu au părtășie.

*) Traducerile fidele numesc jertfele enumerate la Leviticul cap. 3 ca jertfe de pace. Sunt traduceri cari le numesc jertfe de mulțumire.

Jertfa pentru păcat

De memorizat: 1 Ioan 1, 9.

1. Dacă păcătuiă un preot, ce i se spunea să aducă? Lev. 4, 3.

2. Dacă toată adunarea descoperia că păcătuiăse fără să știe, ce trebuia să facă? Lev. 4, 13, 14.

3. Ce jertfă pentru păcat se cerea dela o căpetenie vinovată? Lev. 4, 22, 23.

4. Ce jertfe se cereau ca ispășire pentru păcat dela cel din popor? Lev. 4, 27, 28. și vers. 32.

5. Ce lucru însemnat trebuia să se facă înainte de junghierea jertfei pentru păcat? Lev. 4, 4, 15, 24, 29.

6. Cât de lămurită trebuia să fie mărturisirea păcătosului cu prilejul aducerii jertfei pentru păcat? Lev. 5, 5, 6.

În fiecare caz păcătosul trebuia să-și pună mâna pe capul animalului de jertfă și să-l junghie apoi cu mâna lui. Despre mărturisire se spune că trebuia „să-și mărturisească păcatul săvârșit“. Nu era de ajuns să spună doar că e păcătos, ci trebuia să numească pe nume păcatul acela pe care-l săvârșise el. Numai aceasta avea valoare.

7. Ce se făcea cu sângele jertfei atunci când păcatul fusese săvârșit de preotul care avea ungerea, sau de întreaga adunare? Lev. 4, 5—7, 16—18.

Păcătosul trebuia să junghie jertfa, dar numai preotul putea să înfățișeze sângele. Este ceva care nu corespunde cu adevărul că să ne închipuim că sfântul locaș mirosea a sânge. Preotul nu muia decât un deget când stropia cu sânge. Pe de altă parte nu se întâmpla prea deseori ca întreaga adunare să păcătuiască, așa cum au făcut când au jucat în jurul vițelului de aur.

8. Unde era dus și ce se făcea cu sângele când păcătuiă o căpetenie sau cineva din popor? Lev. 4, 25, 30, 34.

În amândouă cazurile acestea sângele era întrebuițat la fel. Nu era dus în sfântul locaș. Preotul muia degetul în sânge și îl punea pe „coarnele altarului pentru arderile de tot, așa cum facem când punem degetul dacă nu știm scrie. În felul acesta se înregistra păcatul, dar și faptul că s'a adus jertfă pentru el. Ier. 17, 1. O înregistrare asemănătoare se făcea pe coarnele altarului tămâierii, atunci când păcătuiă un preot care avea ungerea sau întreaga adunare. Lev. 4, 17, 18. În toate cazurile sângele nefolosit era turnat la picioarele altarului arderilor de tot. În templul lui Solomon era în legătură cu altarul un canal prin care se scurgea sângele vărsat.

9. Ce se făcea cu trupul vițelului adus ca jertfă pentru preot sau pentru întreaga adunare? Lev. 4, 8—12, 19—21.

Grăsimea era arsă pe altarul arderilor de tot, dar trupul era dus afară din tabără și ars. Nicio jertfă care în deosebi avea numele de jertfă pentru păcat nu se ardea pe altar. Se ardea numai grăsimea.

10. Ce se cerea preoților prin lege pentru păcat? Lev. 6, 25, 26, 29.

Când o căpetenie sau careva din popor păcătuiă, preoții trebuia să mănânce carnea, și anume în „curtea cortului întâlnirii“. Vers. 26. Aci este marea deosebire față de vițelul care trebuia să fie scos afară din tabără și ars cu foc.

11. Care era rânduiala pusă pentru a se ști când urma să fie mâncat și când să fie dus trupul afară din tabără și să fie ars? Lev. 6, 30.

Cetește cu băgare de seamă versetul 30. Când se ducea sângele în întâia despărțitură, trupul trebuia să fie ars. Dar când sângele nu era dus în locașul sfânt, carnea trebuia să fie mâncată. Rânduiala era: sau se ducea sângele în sanctuar, sau era mâncată carnea. Trebuia să se facă una din două.

Vezi din nou întrebarea 7. În cele două cazuri amintite, sângele era dus în întâia despărțitură. După rânduială, trupul era după aceea ars afară din tabără. Și așa se făcea. Lev. 4, 12, 21.

Vezi din nou întrebarea 8. În aceste două cazuri sângele nu era dus în sfântul locaș, ci era pus pe coarnele altarului arderilor de tot. În aceste cazuri, deci, carnea trebuia să se mănânce. Lev. 6, 26, 29.

12. Ce întâmplare deosebită luminează motivul pentru care s'a dat porunca să se mănânce carnea când sângele nu era dus în locul sfânt? Lev. 10, 16—20.

„Domnul v'a dat-o“, a zis el, „ca să purtați nelegiuirea adunării, și să faceți ispășire pentru ea înaintea Domnului“, ajungând în felul acesta să se asemene cu Acela care a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, „care a fost făcut păcat pentru noi“ cu toate că „n'a cunoscut păcat“, și care a purtat păcatele multora“. 1 Petru 2, 24; 2 Cor. 5, 21; Isa. 53, 12.

Ceilalți doi fii ai lui Aaron fuseseră uciși în aceeași zi din cauza abaterii lor povestită în Lev. 10, 1—3. Cu toate că „Aaron a tăcut, a fost amărit și simțea că nici el nici fiii săi nu erau în starea aceea spirituală ca să poată purta păcatele altora; aveau destul pe ale lor. Când i s'a spus aceasta lui Moise el „a fost mulțumit“. Lev. 10, 20. Moise a fost și el de părerea că numai acela care era curat înaintea lui Dumnezeu putea să poarte păcatele altora.

13. În ce fel ne arată pe Domnul Isus această jertfă care le întrece pe toate?

Răspuns. — a. „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință“, și Dumnezeu a făcut vieța Lui o „jertfă pentru păcat“. Isa. 53, 10.

b. Sângele vărsat era temelie pe care sta jertfa pentru păcat. „Sunt turnat ca apa“. Ps. 22, 14. „Și-a vărsat sufletul Său spre moarte“. Isa. 53, 12. Vezi și cele din Mat. 26, 28. „Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor“. „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi“. Luca 22, 20.

ZIUA ISPĂȘIRII

De memorizat: Leviticul 16, 30.

1. Cu prilejul serviciului din Ziua Ispășirii, ce animale erau folosite? Lev. 16, 3-5.

Deși cu prilejul serviciului din Ziua Ispășirii se foloseau și alte animale, pentru studiul de acum vom privi numai vițelul și cei doi țapi.

2. Pentru cine se aducea vițelul ca ispășire? Lev. 6, 6-11.

„Pentru casa lui“ aci însemnează ceata preoțească.

3. Înainte de a duce sângele vițelului în sfântul locaș, ce aducea marele preot mai întâiu? Unde o ducea? Pentru ce făcea aceasta? Lev. 16, 12-13.

Când preotul intra de prima dată în sfânta sfințelor făcea aceasta pentru a aduce tămâia pe care o pune în cădelnița pe care o purta. Aceasta da naștere la „norul“ de tămâie care-l ferea de fața Domnului ca să nu moară.

4. Ce făcea apoi cu sângele vițelului? Lev. 16, 14.

Acum era de prima dată în cursul anului când se aducea sângele în locul prea sfânt. Sângele era stropit „pe partea dinainte a capacului ispășirii spre răsărit“, și iarăși de șapte ori înaintea capacului ispășirii.

5. Ce făcea după aceea? Ce se făcea cu sângele acesta? Lev. 16, 15.

Țapul acesta era unul din cei doi țapi amintiți în versetul 7. Se aruncaseră sorți asupra lor: „un sort pentru Domnul, și un sort pentru Azazel“. Acela pe care căzuse sortul pentru Domnul era folosit ca jertfă pentru păcat pentru popor. Marele preot lua sângele acestui țap și-l ducea în locul prea sfânt, și stropea capacul ispășirii și înaintea lui, unde stropea mai înainte sângele vițelului.

6. Ce lucrare îndeplinea sângele țapului căzut ca sort Domnului? Lev. 16, 16-18. pr. p.

Prin „sfântul locaș“ aci se înțelege a doua despărțitură, și prin „cortul întâlnirii“ se înțelege partea întâia. După ce făcea ispășire pentru aceste două despărțituri, se ducea la altarul arderilor de tot în curte și făcea ispășire pentru el. În felul acesta sângele țapului făcea ispășire pentru locul prea sfânt, pentru locul sfânt și pentru altar.

7. Unde așeza apoi sângele vițelului și al țapului? Unde stropea sângele? Ce se făcea pentru altar? Lev. 16, 18-19.

Marele preot lua sângele vițelului și al țapului și-l pune pe coarnele altarului și stropea cu el de șapte ori. Aceasta slujea ca „să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Izrael“.

8. După ce se sfârșea serviciul de ispășire, ce făcea Aaron cu țapul viu? Ce se pune pe capul lui? Lev. 16, 20-21. pr. p.

Țapul junghiat preînchipuise și din punct de vedere ceremonial făcuse ispășirea pentru păcat. Păcatele acestea nu mai zăceau asupra poporului. Poporul trebuie să fi avut un simț de liberare, o scăpare fericită de sub povara lor. Simbolul lor este țapul care era îndepărtat, așa că nu numai păcatul, dar și apăsarea lui, cu temerea pe care o pricinuia, trebuie să piară din mintea oamenilor, lăsând în schimb un simțământ și o convingere că sunt curați, scăpați, liberi, că păcatul a fost pe deplin alungat.

9. Unde era trimis apoi acest țap? Ce purta el? Lev. 16, 21. ult. p. 22.

„S'a înțeles, de asemenea că, în vreme ce jertfa cea pentru păcat închipuia pe Domnul Hristos, jertfa pentru păcatele noastre, iar marele preot închipuia pe Domnul ca mijlocitor pentru noi; țapul de trimis, simboliza pe Satana, începătorul păcatului, asupra căruia vor fi puse la urmă păcatele celor cu adevărat pocăiți. Când marele preot, prin sângele jertfei pentru păcate îndepărta păcatele din sanctuar le pune asupra țapului de trimis. Când Domnul Hristos, prin propriul Său sânge, îndepărtează păcatele poporului Său din sanctuarul ceresc, la încheierea lucrării Sale de mijlocire, El le va pune asupra lui Satana, care, la executarea judecății, va suporta pedeapsa finală. Țapul de trimis era dus într'un pământ nelocuit, și nu mai venea niciodată în tabăra lui Izrael. Tot așa va fi îndepărtat pentru totdeauna de dinaintea lui Dumnezeu și a poporului Său, și Satana.

10. Pentru ce era de trebuință să se facă ispășire pentru locul prea sfânt, pentru locul sfânt și pentru altar? Lev. 16, 16-18.

Un altar nu poate păcătui, după cum nu poate nicio clădire sau o despărțitură. Acestea aveau trebuință de curățire nu pentru că păcătuiseră ele, ci „pentru necurățiile copiilor lui Izrael și pentru toate călcările de lege, prin cari au păcătuit ei“. Trebuie să fie lămurit pentru oricine că păcatele lui Izrael pricinuiseră necurățenia, și că într'un fel oarecare sanctuarul se întinase prin păcătuirea poporului. Să urmărim următoarele zece trepte. Un om păcătuiseră; așeza păcatele asupra animalului; animalul era junghiat; sângele era stropit; sanctuarul ajungea necurat; avea nevoie de curățire; era curățit cu sângele țapului pentru Domnul; păcatele erau așezate pe capul țapului de trimis; țapul de trimis era dus în pustie; tabăra era curată.

11. Intrucât se ștergea cu desăvârșire însemnările păcatelor făcute în sfântul locaș, ce se făcea pentru popor în ziua aceea? Lev. 16, 30.

Poporul era iertat mai înainte când zi după zi, aduceau jertfele lor la sfântul locaș. Acum erau curățiți. Aceasta este deosebirea între iertarea de păcat și sfințirea. Nu e de ajuns să fii vindecat de rana făcută de șarpe. Șarpele trebuie să fie ucis.

În ziua ispășirii poporul era în chip simbolic curățit de păcat, sfințit. Aceasta se poate asemăna cu ceea ce făgăduiește Dumnezeu în Noul Testament: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“. 1 Ioan 1, 9. Aceasta se făcea în Ziua Ispășirii în a doua despărțitură.

12. Cât de cuprinzătoare era ispășirea aceasta? Lev. 16, 33-34.

„Intrucât Satana este începătorul păcatului, pricinuitorul tuturor păcatelor care au dus la moartea Fiului lui Dumnezeu, dreptatea cere ca Satana să sufere pedeapsa finală. Lucrarea lui Hristos pentru mântuirea oamenilor și pentru curățirea de păcat a universului, se va încheia prin îndepărtarea păcatului din sanctuarul ceresc și așezarea acestor păcate asupra lui Satana, care va suferi pedeapsa finală. Așa și în serviciul preînchipuitor, șirul anual al serviciilor se încheia cu curățirea sanctuarului și mărturisirea păcatelor pe capul țapului de trimis.

Iertarea păcatelor, nedreptăților și nelegiuirilor, se face într'un anumit înțeles în timpul acesta. Ne aflăm în marea zi de ispășire, și fiecare suflet trebuie să-și umilească sufletul înaintea lui Dumnezeu, căutând iertare de păcatele și nelegiuirile sale, și primind harul îndreptățitor al lui Hristos.

Hristos, Marele Preot

De memorizat: Ebrei 9, 12.

1. Când intrau preoții în întâia despărțitură? Când intra marele preot în Locul prea sfânt? Ce ducea el cu sine? Pentru cine aducea el jertfa? Ebr. 9, 6. 7.

Acum suntem pregătiți să studiem mai departe epistola către Ebrei. Jertfele zilnice și serviciul Zilei Ispășirii erau bine cunoscute Ebreilor cărora le scria Pavel. Apostolul se pregătește acum să tragă oarecari învățături pe temeiul celor cunoscute.

2. Ce arăta prin aceasta Duhul Sfânt? Ebr. 9, 8.

Serviciile sfântului locaș nu erau ceremonii fără rost. În ele era ceva de adâncă însemnătate. Lucrul de seamă pe care-l sublinează aici Duhul Sfânt este că „drumul în Locul prea sfânt, nu era încă deschis, câtă vreme sta în picioare cortul dintâi“.

Autorul a înfățișat sfântul locaș pământesc în versetele 1—7. Duhul spune că nu putea începe serviciul în sfântul locaș ceresc câtă vreme serviciul pământesc mai avea rost; adecă atâta vreme cât îl recunoștea Dumnezeu.

3. Cum este numit serviciul de pe pământ? Ebr. 9, 9. pr. p.

Aceasta vrea să spună că toate ceremoniile, și sfântul locaș însuși, erau icoane preînchipuitoare ale unor lucruri mult mai însemnate.

„Aci ne este descoperit sanctuarul Noului Legământ. Sanctuarul Vechiului Legământ era făcut și înfipt de om, construit de Moise; acesta, însă, este înfipt de Domnul, nu de om. În acel sanctuar slujeau preoți pământești; în acesta, la dreapta lui Dumnezeu, slujește Domnul Hristos, Marele nostru Preot. Sanctuarul acela era pe pământ; acesta este în cer...“

„Sanctuarul din cer, în care slujește Domnul Isus pentru noi, este marele original, a cărui copie era sanctuarul clădit de Moise.“

4. Ce nu puteau face darurile și jertfele? Ebr. 9, 9. partea a doua.

„Nu pot aduce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvârșire“. Jertfele nici nu aveau scopul acesta. Ele urmăreau să îndrepteze gândul păcătosului la serviciul cel nou care urma să realizeze într'adevăr ceea ce serviciul cel vechiu numai preînchipuia.

5. Asupra cu: lucrează Duhul Sfânt în deosebi? Ebr. 9, 9. ult. p.

Cugetul reprezintă aici partea spirituală a omului. Cu vechiile ceremonii și spălări, păcătosul putea fi curățit ceremonial în felul cărnii. Dar nu aceasta urmărea de fapt Dumnezeu. Oricât de însemnată ar fi curățenia corporală, nu poate sta alături în însemnătate cu curățenia „omului dinăuntru“ al duhului.

6. Care erau aceste ceremonii? Ebr. 9, 10. pr. p.

Iudeii aveau grijă să nu se spurce prin mâncare sau băutură. Unele din rânduelile acelea erau bune și sunt de preț chiar până astăzi; dar în cel mai bun caz nu lucrau decât pe dinafară. Aci se vorbește mai ales de ceremoniile jertfelor.

„Felurite spălături“ se referă la multele ceremonii cari cereau spălări și îmbăieri, la cari trebuia să ia parte atât poporul cât și preoții. Marcu 7, 4. Acestea curățau trupul, dar nu curățau cugetul, conștiința.

„Poruncile pământești“ erau rândueli care în ele însăși nu erau păcătoase, dar nu puteau să atingă cugetul.

7. Până când aveau să fie ceremoniile acestea? Ebr. 9, 10. ult. p.

„O vreme de îndreptare“ se referă la era creștină, așa cum a fost inaugurată de venirea pe pământ,

moartea și învierea Domnului Hristos. Când avea să vină Acela care era împlinirea sistemului de porunci și pe care-L arătau toate jertfele, serviciile preînchipuitoare trebuia să se sfârșească.

8. Al cui se spune că este Mare Preot Domnul Hristos? Ebr. 9, 11. pr. p.

Domnul Hristos este Mare Preot „al bunurilor viitoare și al bunătăților celor viitoare“. Amândouă traduceri pot fi primite. Unele lucruri bune au venit și altele, mai mari, urmează să vină.

9. Ce descriere ni se dă despre cort? Ebr. 9, 11. partea doua.

După cum Moise a construit un cort, și Hristos a construit unul, dar al Lui este, mai mare și mai desăvârșit. Sanctuarul lui Moise a fost construit după chipul arătat lui Moise pe munte, și a fost minunat în cele ce însemna el. Dar cortul Domnului Hristos este mai mare și mai desăvârșit, și nu e făcut de mâini omenești.

10. Ce se spune mai departe despre acest cort mai mare și mai desăvârșit? Ebr. 9, 11. ult. p.

E înțeles că în cer este un Locaș sfânt adevărat căruia cel pământesc îi era doar o umbră. Dacă nu e templu în cer cum putea să facă Moise o asemănare pe pământ? Lui i s'a arătat un „chip“ după care avea să lucreze. Exodul 25, 9.

„Moise făcu sfântul locaș pământesc după chipul pe care-l văzuse“. Pavel declară că „sfântul locaș și toate uneltele slujbei“, după ce s'au sfârșit erau „chipurile lucrurilor cerești“. Iar Ioan spune că a văzut sfântul locaș ceresc. Sanctuarul acela în care slujește Domnul Isus pentru noi, este marele original, după care sfântul locaș construit de Moise era doar o copie.

11. Cu ce a intrat Domnul Hristos în sfântul locaș? Ebr. 9, 12. pr. p.

Deși în textul din Ebrei 9, 12 traducătorul a întrebuințat expresia de „Locul prea sfânt“, totuși e bine să știm că aci este vorba de „întregul Locaș de închinare“, așa cum rezultă și din originalul grecesc, precum și din întregul cap. 9 din Ebrei. (vezi Ebrei 9, 1 și 24).

Când marele preot de pe pământ intra în sfântul locaș, ducea sângele animalelor jertfite, care fusese junghiate chiar atunci. Acesta era mijlocul său de a intra. Hristos n'a intrat cu sânge de țapi și viței, ci prin puterea sângelui Său.

Domnul Hristos a săvârșit și lucrarea de preot și pe aceea de mare preot, care cereau slujbă în amândouă despărțiturile. În epistola către Ebrei Domnul Hristos este numit „preot“ de nouă ori, și „mare preot“ de unsprezece ori.

Slujbele preotului în cursul anului în prima despărțitură a sanctuarului, reprezenta lucrarea de slujire începută de Hristos la înălțarea Sa la cer. Lucrarea preotului în serviciul zilnic era, să prezinte înaintea lui Dumnezeu sângele jertfei celei pentru păcat, cât și tămâia, care se înălța odată cu rugăciunile lui Izrael. Astfel Domnul Hristos lasă să vorbească sângele Său înaintea Tatălui pentru păcătoși, și prezintă înaintea Tatălui, cu mirosul plăcut al dreptății Sale, rugăciunile credinciosului pocăit. Aceasta era lucrarea slujirii din prima despărțitură a sanctuarului ceresc.

12. Ce a căpătat Domnul Hristos pentru noi intrând în sfântul locaș? Ebr. 9, 12. ult. p.

Un comentator zice: „Căpătând“, nu „după ce a căpătat... mântuirea nu era desăvârșită când a intrat“. Moartea Domnului Hristos pe cruce corespunde cu moartea animalului în serviciul jertfelor. Dar moartea jertfei nu aducea nici iertarea de păcate, nici mântuirea. Lucrul acesta se săvârșea preînchipuitor numai când preotul intra în sfântul locaș cu sângele și îl înfățișa după rânduielă.

Inălțarea lui Isus

Text biblic: Fapte 1

De memorizat: „Acest Isus, care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer“. Fapte 1, 11.

Vieța lui Isus pe pământ era aproape terminată. El venise ca un copilăș și fusese legănat în ieslea din Betleem. El crescuse ca tânăr în timpul șederii în Nazaret. Ajungând bărbat S'a dus în mijlocul poporului, învățându-l și vindecându-i bolile. Fusese apoi prins de dușmanii Săi, răstignit pe cruce și îngropat. Dar înviase din mormânt și Se întâlnise cu ucenicii Săi. Prin moartea și învierea Sa El pregăti o cale de mântuire pentru toți cari cred în El. El împlinise toate lucrurile prezise de proroci despre El.

După învierea din morți Isus a stat 40 de zile pe pământ. Ucenicii erau fericiți fiind împreună cu Isus. Inimile lor erau pline de bucurie și fericire când Isus le răspundea la multele lor nedumeriri și îi ajuta să înțeleagă Scripturile.

Se părea că ei nu înțeleg că în adevăr El trebuie să Se întoarcă pentru un timp în ceruri la Tatăl Său, pentru a pregăti un loc pentru ei, iar apoi va reveni și-i va lua la El. De asemenea Isus le arăta lucrul ce le lăsa să-l facă.

Intr'o zi Isus Se duse cu ucenicii Săi într'un loc liniștit, nu departe de Betania. Când se adunară toți în jurul Său, El le făgădui că în curând le va trimite Duhul Sfânt pentru a-i ajuta, dar ei trebuia să aștepte în Ierusalim până ce El avea să-și împlinească făgăduința. După aceea El le zise: „Voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul (Spiritul) Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului“.

Acestea au fost ultimele cuvinte ale Domnului Isus către ucenicii Săi. După ce încetă a le vorbi, își ridică mâinile pentru a-i binecuvânta. „Pe când îi binecuvânta, S'a despărțit de ei, și a fost înălțat la cer“, Luca 24, 51. În timp ce ucenicii se uitau încă la El, „S'a înălțat la cer, și un nor (de îngeri) L-a ascuns din ochii lor“.

„Și stând ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s'au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb“. Acești doi îngeri strălucitori vorbiră

ucenicilor spunându-le: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer“.

Inimile ucenicilor se umplură de bucurie auzind aceste cuvinte. Ei se întoarseră în grabă la Ierusalim în camera de sus unde locuiau unii ucenici. Cu ei mai era și Maria, mama lui Isus, cum și alți bărbați și alte femei cari credeau în El, alcătuind astfel un grup de „aproape o sută douăzeci“.

Acest grup de bărbați și femei credincioase începură să se roage pentru făgăduita binecuvântare a Duhului Sfânt. Ei își mărturisiră orice păcat, își cerură iertare unii altora și îndreptară orice rău. Când se gândiră cât de mult întristaseră pe Domnul prin egoismul și necredința lor, se rugară cu căldură pentru iertare. În acest fel ei se siliau să-și pregătească inimile pentru a putea primi binecuvântarea Spiritului Sfânt. Și nu numai odată se rugară ei cu atâta căldură ci în fiecare zi se duceau în templu pentru a lăuda pe Dumnezeu. Luca 24, 53.

Intr'o zi Petru se ridică în mijlocul ucenicilor și le vorbi despre Iuda care fusese între cei doisprezece. Petru se gândi că deoarece Iuda era mort și mai ales fiindcă trădase pe Mântuitorul, făcându-se călăuză celor ce au prins pe Isus în aceea noapte în grădină, trebuia ales un altul pentru a-l înlocui.

Petru zise: „Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere dela botezul lui Ioan până în ziua când S'a înălțat El dela noi, să fie rânduit, unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui“. După ce cerură în rugăciune Domnului să-i îndrumeze, Matia fu ales pentru a lua locul lui Iuda. După aceasta, cei unsprezece cari fuseseră împreună cu Isus fură numiți „apostoli“ iar cei cari crezură în El „ucenici“.

Făgăduința lui Isus că va reveni pe pământ și că va lua pe cei cari Il iubesc pentru a fi cu El pentru totdeauna, este de mare preț. Noi Il așteptăm și ne pregătim în vederea venirii Lui. Această făgăduință a venirii Sale trebuie să o avem în minte.

Revărsarea Spiritului Sfânt

Text biblic: Fapte 2, 1—21.

De memorizat: „Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit“. Fapte 2, 21.

În timp ce Isus și ucenicii Lui erau pe Muntele Măslinilor, un nor de îngeri a răpit pe Isus „din ochii lor“, însă El tot mai vedea pe ucenici. Mântuitorul privi la ei și-i văzu întorcându-se la Ierusalim, urcându-se în camera de sus și așteptând aci revărsarea Duhului Sfânt pe care El li-l făgăduise. Cei cari se întâlneau cu ucenicii pe drum se așteptau ca aceștia să fie rușinați și triști. Dimpotrivă, fețele lor străluceau de fericire pentru că ei văzuse cum iubitul lor Mântuitor fusese luat la cer, iar făgăduința dată la despărțire le răsuna în urechi. Ei începură a se gândi cu grijă la cuvintele pe cari Isus le spusese înainte de moartea Sa — cuvinte ce atunci nu le înțelesese.

În camera de sus ei povestiră despre Isus și despre lucrurile de cari El le vorbise și începură a înțelege lucrarea pe care El le-o lăsase s'o facă. Ei ar fi vrut să mai poată trăi odată anii în cari Isus fusese cu ei, pentru a-I arăta cât de mult Il iubise. Ei simțeau că nicio lucrare nu ar putea fi atât de grea, și niciun tratament pe care l-ar fi primit

n'avea să fie prea crud, încât să nu poată spune oamenilor adevărul despre Isus, scumpul lor Mântuitor.

Isus fusese răstignit în timpul sărbătorii Paștilor. La 40 zile după învierea Sa, Isus S'a urcat la ceruri. Ucenicii stăruiau în rugăciune, mărturisindu-și păcatele și cerând Duhul Sfânt timp de zece zile sau până la sărbătoarea Secerșului, ori a primelor roade, pe care o prăznuiau Iudeii. Ei nu așteptau în lenevie ci petreceau mult timp în templu, laudând și binecuvântând pe Domnul.

Această sărbătoare a urmat în a cincizecia zi dela învierea lui Isus, și este numită Ziua Cincizecimii, „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjiiitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s'au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s'au umplut de Duh (Spirit) Sfânt“.

Duhul Sfânt dădu puteri ucenicilor pentru a îndeplini ceea ce era de cea mai mare nevoie atunci. De îndată ei fură în stare să propovăduiască Evanghelia în multe limbi pe cari nu le învățaseră nicio-

dată, și pe cari le vorbeau ca și când ar fi fost limba lor maternă. La vremea aceea mulți din cei cari iubeau pe Dumnezeu veniseră din alte ținuturi în Ierusalim să ia parte la sărbătoarea strănerii roadelor. Șasesprezece diferite țări sunt amintite în Biblie din cari veniseră oamenii să ia parte la această sărbătoare. Acești străini vorbeau diferite limbi și nu ar fi putut înțelege cuvintele ucenicilor.

Când poporul auzi despre revărsarea Duhului Sfânt asupra ucenicilor, mulțime de străini veniră cu grămada. Mare le-a fost uimirea când fiecare „îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau, și ziceau unii către alții: „Toți aceștia cari vorbesc, nu sunt Galileeni (oameni din Galileea)? Cum dar îi auzim vorbind fiecare din noi în limba noastră, în care ne-am născut?”

Acești străini au fost foarte mult surprinși „și ziceau unii către alții: „Ce vrea să zică aceasta?” Preoții și mai marii din oraș care cunoscuseră pe Isus erau mâniați. Ei îl condamnaseră la moarte și iată că aici erau ucenicii Săi vorbind în toate lim-

bile cunoscute pe atunci despre viața și moartea lui Isus. În cuvinte de batjocură ei spuseră despre ucenici: „Sunt plini de must!” vrând să zică prin aceasta, că erau beți.

Când Petru auzi aceasta se ridică în picioare și spuse cu voce tare că ei nu sunt beți ci că ceea ce vedeau ei era ceea ce Dumnezeu spusese că avea să se întâmple. Duhul lui Dumnezeu începea să lucreze cu putere prin oameni după cum spusese profetul Ioel cu sute de ani înainte: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură”.

De asemenea Petru le mai spuse că oricine va chema numele Domnului va fi mântuit.

Ce schimbare minunată se petrecuse cu Petru! Nu de mult îl întâlnirăm în grădina Ghetsemani fugind din fața soldaților care prinsese pe Invățătorul Său și îl duceau la judecată. Lui Petru îi fusese frică să spună că îl cunoaște pe Isus și spre rușinea sa tăgădui că el era unul din urmașii Lui. Acum el stătea curajos înaintea mulțimii și vorbea despre Isus.

10

PREDICA LUI PETRU

Text biblic: Fapte 2, 24—47.

De memorizat: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos... apoi veți primi darul Sfântului Duh“. Fapte 2, 38.

Mulțimea se adunase în jurul apostolilor în ziua Rusaliilor curioasă să audă despre Isus. Ei își dădeau seama că ceva neobișnuit se întâmplase și că acești oameni umili care fusese urmași ai lui Isus au fost din plin binecuvântați de Dumnezeu.

Petru, care cu puține săptămâni înainte se temuse să recunoască pe față că îl cunoaște pe Isus, acum rostea fără teamă cu o voce energică și limpede: „Bărbați Izraeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru... voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege... Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui“.

Petru le arată deslușit că Isus, pe care ei îl condamnaseră la moarte, nu mai era în mormânt. Dumnezeu îl înviase. El se urcase la cer. Ucenicii înșiși îl văzuseră plecând. Deci El era la dreapta Tatălui și în ziua aceea revărsase Duhul Său asupra lor după cum le făgăduise că va face, înainte de a-i fi părăsit.

Petru își încheie predica spunând plin de curaj: „Să știe bine dar, toată casa lui Izrael, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi“.

Ușor ne putem închipui cum poporul se îmbulzea pentru a auzi ce spunea Petru. Preoții erau mâniși deoarece gândise că ucenicii vor fi copleșiți de desamăgire și teamă în urma morții Invățătorului lor. Dar dimpotrivă, ei erau fără frică și spuneau plini de curaj că Acela pe care preoții îl răstigniseră era Fiul lui Dumnezeu.

Unii din mulțimea care asculta, stăruise de Pilat să răstignească pe Isus, când El și tâlharul Baraba stătuse înaintea lor în sala de judecată; și când Pilat îi întrebasese pe care din cei doi să-l pună în libertate, ei strigase: „Nu pe El ci pe Baraba“. Ioan 18, 40. Ei văzuseră pe Pilat spălându-și mâinile și îl auzise spunând: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia“ iar ei strigase: „Sângele Lui să fie

asupra noastră și asupra copiilor noștri“. Mat. 27, 24, 25.

Acum, când au auzit cuvintele lui Petru, s'au cutremurat și „au rămas străpunși în inimă (și-au dat seama că au păcătuit), și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?“ „Pocăiți-vă“, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru“.

„Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s'au adaus aproape trei mii de suflete... Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne“. A fost un timp când erau foarte mulți săraci și credincioșii își împărțeau avutul cu cei lipsiți, astfel că nevoile fiecăruia erau împlinite.

Ucenicii erau plini de bucurie văzând marele număr al celor ce credeau în Isus. Ei știau că aceasta n'a fost rezultatul propriilor lor străduinți. Spiritul Sfânt trimesese cuvintele ca niște săgeți ascuțite în inimile oamenilor și-i făcuse să se căiască de păcatele lor și să ceară iertare.

Nouii credincioși și ucenicii se întâlneau zilnic la templu unde laudau pe Dumnezeu. Ei purtau de grija săracilor dintre ei, și în fiecare zi se adăugau alții și alții la numărul lor. Pacea lui Isus era în inimile lor și ei toți îl iubeau ca pe cel mai bun prieten, și Mântuitor al lor.

Deși unii dintre ei săvârșiseră fapte urâte, când se întoarseră și întrebară pe Petru ce trebuie să facă, el le spuse să se pocăiască și Isus îi va ierta. Această făgăduință a iertării este și pentru noi și să fim siguri că Isus nici astăzi nu este mai puțin dispus să ierte decât a fost în ziua de Rusalii. Nu trebuie să lăsăm să treacă nicio zi fără a cere Domnului binecuvântarea Sa.

VINDECAREA OLOGULUI

Text biblic: Fapte 3.

De memorizat: „Credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții“. Fapte 3, 16 ult. p.

Petru, Iacob și Ioan au fost trei ucenici care erau strâns legați de Isus în timp ce El predica mulțimii pe pământ. Ei fuseseră împreună cu El pe munte când a fost îmbrăcat cu strălucire și slavă. Ei intraseră în cameră cu El când chemase la viață pe fiica lui Iair. Ei au fost cu Isus când El se ruga în grădina Ghetsemani. Ei vizitaseră mormântul în zorii zilei în care înviase Isus. Ioan fusese numit ucenicul iubit. Lui Petru, Isus îi trimisese o solie deosebită după învierea Sa din mormânt. Acești ucenici, împreună cu alții văzuseră pe Isus înălțându-Se la cer și rămăseseră credincioși învățaturii Lui. Petru rostise o predică minunată în ziua Cincizecimii și atunci fusese convertiți vreo 3000 de persoane.

Intr-o după amiază, când Petru și Ioan mergeau la templu să se roage, ei zăriră zăcând la Poarta Frumoasă un sărman olog a cărui viață fusese plină de dureri și suferințe. Acest om sărman nu putea umbla, și în fiecare zi prietenii săi îl duceau la poarta templului pentru ca aci să poată cerși câțiva bani dela cei care ieșeau sau intrau. Se poate ca acest sărman să fi auzit de Isus dar încă nu-L văzuse.

Ologul acesta zări pe Petru și pe Ioan apropiindu-se și-i rugă să-i dea ceva. Cei doi ucenici n'aveau bani ca să-i dea, dar aveau ceva care era cu mult mai prețios decât banii — aveau iubirea lui Dumnezeu în inimile lor și Spiritul Său Sfânt era cu ei. „Petru, ca și Ioan, s'a uitat țintă la el, și a zis: „Uită-te la noi! Și el se uita la ei cu luare aminte, și aștepta să capete ceva dela ei.

„Atunci Petru i-a zis: „Argint și aur, n'am; dar ce am, îți dau: În numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă! L-a apucat de mâna dreaptă, și l-a ridicat în sus. Idată i s'a întărit tălpile și glesnele; dintr-o săritură a fost în picioare, și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind, și laudând pe Dumnezeu“.

Oamenii de pe acolo își dădură repede seama că acesta nu este altul decât cel pe care adesea îl vă-

zuse cerșind la poarta templului. „Fiindcă el se ținea de Petru și de Ioan, tot norodul, mirat, a alergat la ei în pridvorul zis al lui Solomon“. Lumea s'a adunat să vadă pe Petru și pe Ioan fiindcă săvârșiseră un lucru minunat.

„Petru, când a văzut lucrul acesta, a luat cuvântul, și a zis norodului: „Bărbați Izraeliți, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?“ El le spuse că aceasta s'a făcut prin puterea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, care de atâtea ori vindecase bolnavi pe ulițele lor și pe Care ei îl omorise, dar pe Care Dumnezeu L-a înviat.

Vorbind despre Isus, Petru zise: „Prin credința în numele lui Isus, a întărit numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții“. Petru vorbi blând poporului, deși le spuse lucrurile lămurit. El îi numi „frați“ și spuse că știe că ei nu și-au dat seama ce fac atunci când au dat la moarte pe Isus.

Apoi, așa cum făcuse în Ziua Rusaliilor, Petru le spuse ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți. El spuse: „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele“. El le aduse aminte ce spusese Moise: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune“.

Moise se gândea la Isus când spunea aceste cuvinte. El mai spusese: „Și cine nu va asculta de Proorocul acela (Isus), va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului“. În timp ce vorbea Petru, Spiritul Sfânt descoperi ascultătorilor păcatele lor și mulți se întoarseră cu adevărat și-și predară inimile lui Isus în acea minunată zi.

Ce frumoasă zi de lucru pentru Isus! Petru și Ioan au mers la Casa lui Dumnezeu să se roage. Aceasta îi făcu să găsească pe acel nenorocit olog. Făcând ce au putut pentru el, ei găsiră astfel pe mulți gați să asculte Cuvântul Evangheliei. Arătând către nevăzutul Mântuitor, care vindecase pe olog, Petru și Ioan conduseră pe mulți la Isus.

Petru și Ioan înaintea sinedriului

Text biblic: Fapte 4, 1—31

De memorizat: „Nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“. Fapte 4, 12.

După vindecarea ologului dela ușa templului, Petru și Ioan au rămas în templu până seara vorbind despre Isus și învățând pe oameni ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți. Satana ura pe apostoli și era vrăjmașul lor după cum fusese și vrăjmașul Domnului Isus; acum el încercă să împiedece lucrarea lor ridicând pe mai mari împotriva lor.

„Pe când vorbeau Petru și Ioan norodului, au venit la ei pe neașteptate preoții, căpitanul templului și Saducheii, foarte necăjiți (mânioși) că învățau pe norod, și vesteau în Isus învierea din morți. Au pus mâinile pe ei, și i-au aruncat în temniță până a doua zi; căci se înserase. Insa mulți din cei ce auziseră cuvântarea, au crezut; și numărul bărbaților credincioși s'a ridicat aproape la cinci mii“.

Noi am învățat deja că după ce Isus a înviat din morți preoții răspândiseră în lung și în lat știrea neadevărată că ucenicii furaseră trupul Mântuitorului în timp ce soldații care păzeau mormântul, dormeau. Fără îndoială că preoții au fost acum foarte neplăcut surprinși când aflară că doi din ucenicii lui Isus

predicau despre învierea Celui pe care ei îl dăduseră morții.

Petru și Ioan nu se temeau de dușmanii lor. Când au fost prinși și duși la închisoare ei nu se împotriviră și nici nu încercară să fugă. Deși nu mai puteau vedea pe Isus, știau că El era cu ei prin Spiritul Său Sfânt, căci le făgăduise că nu-i va părăsi niciodată.

În dimineața următoare, Ana și Caiafa, împreună cu alți bărbați de frunte ai templului înaintea cărora fusese adus spre judecare Isus, hotărâu ce avea să se facă lui Petru și Ioan. Când apostolii fură aduși în sala de judecată și puși înaintea preoților, ei se uitară în jur și își amintiră că mai fusese în acest loc mai înainte. Era aceeași sală unde înaintea unora din acești oameni Isus fusese judecat și unde Petru tăgăduise că îl cunoaște pe Isus.

Judecătorii se uitară la Petru și la Ioan și spuseră: „Cu ce putere, sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?“ Atunci Petru, plin de Spiritul Sfânt, le răspunse curajos: „S'o știți toți, și s'o știe tot norodul lui Izrael! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră, pe deplin sănătos, în numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi l-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți... Căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“.

Mai marii iudeilor fură foarte surprinși. Ei credeau că Petru și Ioan vor veni plini de teamă înaintea lor pentru judecată. Dar când văzură îndrăzneala lor și auziră cuvintele ce le rosteau, și zăriră și pe omul vindecat stând cu ei, n'au mai știut ce să facă. Trimiseră afară pe Petru și pe Ioan ca să se poată sfătui între ei.

Când rămaseră singuri, acești mai mari ai iudeilor spuseră: „Ce vom face oamenilor acestora? Căci este știut de toți locuitorii Ierusalimului că prin ei s'a făcut o minune vădită, pe care n'o putem făgădui“. Se temeau să facă vreun rău ucenicilor din pricina norodului care lăudase pe Dumnezeu pentru cele ce se făcuse dar se temeau și să-i lase să predice mai departe, de teamă ca nu cumva tot norodul să creadă în Isus.

Ei hotărîră să nu pedepsească pe Petru și pe Ioan ci să-i oprească să mai predice norodului. „Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu niciun chip, nici să mai învețe pe oameni în numele lui Isus“.

Dar Isus poruncise ca ucenicii Săi să vorbească tuturor despre El; iar acum mai marii iudeilor le

interziceau aceasta. Pe cine să asculte? Știau că trebuie să asculte de Isus, de aceea, „drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut, și am auzit“. Mai marii nu încercară să le răspundă, ci amenințându-i încă odată, îi lăsară să plece.

Plini de bucurie, Petru și Ioan „s'au dus la ai lor, și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii“. Atunci credincioșii lăudară pe Domnul și cerură în rugăciune să primească puteri pentru a îndeplini lucrarea ce Isus le-o lăsase.

În rugăciunea lor ei ziseră: „Și acum, Doamne... dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala, și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin numele Robului Tău Celui Sfânt, Isus“. După ce s'au rugat ei, s'a cutremurat locul unde erau adunați; toți s'au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală“.

Anania și Safira

Text: biblic: Fapte 4, 32 la 5, 11.

De memorizat: „Buzele mincinoase sunt urite Domnului, dar cei ce lucrează cu adevăr îi sunt plăcuți“. Prov. 12, 22.

În urma predicii lui Petru și Ioan ca și a celorlalți apostoli, și prin minunile săvârșite de Spiritul lui Dumnezeu în mijlocul acestor oameni, un mare număr dintre ei începu să creadă că Isus era Fiul lui Dumnezeu. De asemenea ei credeau că El înviase din morți după ce fusese răstignit, că Se înălțase la cer și revărsase Spiritul Său Sfânt asupra ucenicilor și că lucrarea celor ai Săi era de a duce Evanghelia la toată lumea.

Mulți dintre primii credincioși au fost izgoniți din casele lor din pricina credinței în Isus. Alții au trebuit să renunțe la ocupațiile lor, iar unii au rămas fără hrană și adăpost. Venind aceste necazuri asupra lor inimile li s'au unit mai strâns în iubire întreolaltă și încercau să se ajute și să se mângâie între ei.

Nimeni din credincioși nu era lăsat să sufere. „Căci nu era niciunul printre ei, care să ducă lipsă“. Apoi ni se spune cum erau ajutați cei în nevoie. „Toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute, și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțeau fiecăruia după cum avea nevoie“.

Un om numit Barnaba, care venise din insula Cipru, „a vândut un ogor, pe care-l avea, a adus banii, și i-a pus la picioarele apostolilor“. Punerea banilor la picioarele apostolilor era un fel de a vorbi în vechime, ceea ce însemna că banii erau puși la dispoziția apostolilor spre a-i folosi cum ar fi crezut ei mai bine.

Un om cu numele Anania, împreună cu soția lui Safira fusese cu credincioșii în ziua de Rusalii când locul se cutremurase și Spiritul Sfânt venise peste ei. Ca și ceilalți, se hotărîse și ei să-și vândă moșioara și să dea Domnului ceea ce aveau să primească pe ea. După aceea pătrunse însă în inimile lor un spirit de lăcomie și începu să le pară rău de făgăduința pe care o făcuseră. De aceea începură a se gândi cum să facă spre a nu-și împlini cuvântul dat.

Când Anania și Safira văzură cât era de onorat și iubit Barnaba și cât de bine erau priviți cei care își vânduse pământurile și dăduse banii pentru lucrarea

Domnului, Satana puse gânduri rele în mintea lor. Ei crezură că vor avea parte de aceeași onoare ca și când ar fi dat întregul preț al vânzării, chiar dacă își vor păstra ceva pentru ei.

Satana îi făcu să creadă că nu are să fie nimic dacă vor face aceasta și că nimeni nu va afla diferența de preț dela vânzarea moșioarei. Hotărîră, deci, să vândă țarina și să dea ceva și apostolilor. În felul acesta puteau apoi să se folosească din banii cari erau deobște, și totuși să le mai rămână și lor ceva bani de cari să dispună după cum vor crede ei.

După ce vândură pământul, Anania luă o parte din bani și o puse la picioarele apostolilor spunând că aceștia erau toți. „Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?... N'ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu“.

Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos, și a murit“; o mare frică a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri. Flăcăii s'au sculat, l-au învelit, l-au scos afară, și l-au îngropat.

„Cam după trei ceasuri, a intrat și nevastă-sa, fără să știe ce se întâmplase. Petru i-a zis: „Spune-mi, cu atât ați vândut moșioara?“ Da, a răspuns ea, „cu atâta. Atunci Petru i-a zis: „Cum de v'ați înțeles între voi să ispitiți pe Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău, sunt la ușă, și te vor lua și pe tine“.

„Ea a căzut îndată la picioarele lui, și și-a dat sufletul. Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară, și au îngropat-o lângă bărbatul ei. O mare frică a cuprins toată adunarea și pe toți cei ce au auzit aceste lucruri“.

Porunca noua spune: „Să nu mărturisești strâmb“. Aceasta înseamnă: Să nu spui o minciună. Despre Satana se spune că „este mincinos și Tatăl minciunii“. Ioan 8, 44. Se poate că vreodată cuiva să-i fie teamă a spune adevărul, însă el trebuie să se teamă mai mult a spune o minciună. Biblia spune: „Buzele mincinoase sunt urite Domnului, dar cei ce lucrează cu adevăr îi sunt plăcuți“. Prov. 12, 22.

Satana încă ispitește pe bărbați și pe femei cum și pe băieți și fete. Câteodată el ne face să rostim cu multă ușurință neadevăruri. Și astăzi ca și în zilele apostolilor, Dumnezeu Se întristează când cineva spune o minciună. Experiența lui Anania și Safira ar trebui să fie pentru noi toți un exemplu de felul cum privește Dumnezeu urtul obicei și păcat al minciunii.

JERTFA DE CURĂȚIRE

De memorizat: Ebr. 9, 22.

1. Ce făceau sângele taunilor, țapilor și cenușa unei vaci? Ebr. 9, 13.

Tot ce puteau face acestea era de a face curat din punct de vedere al rânduelilor pe cel care potriyit acestor rândueli se întinase. Aceștia nu puteau să curețe cugetul, vieța lăuntrică. Numai sângele lui Isus Hristos poate face aceasta.

2. Ce îndrumări se dăduse lui Moise cu privire la cenușa unei vaci? Num. 19, 1 — 9.

3. Cum și cu ce scop era folosită cenușa aceasta? Num. 19, 17 — 19.

4. Arată câteva puncte în care jertfa vacii roșii se deosebea de alte jertfe? Num. 19.

Iată câteva deosebiri care se pot lua în vedere: Vaca trebuia să fie roșie, fără pată, preînchipuind în mod deosebit sângele lui Hristos. Trebuia să fie fără vreun cusur trupesc, reprezentând în felul acesta pe Acela care „n'a cunoscut păcat“.

b.) Vaca era junghiată afară din tabără. Vers. 3. Celelalte jertfe erau scoase acolo după ce erau junghiate și arse.

Se susține că vaca roșie preînchipuie jertfa și moartea Domnului Hristos pentru cei ce nu făceau parte din Izrael, păgânii, cari sunt departe de sfântul locaș, dar cari vor putea fi mântuiți ca și ceilalți.

La cruce s'au întâlnit făgăduința cu împlinirea ei, modelul preînchipuitor cu realitatea. Ceremoniile cultului iudaic nu își mai aveau rost de aci înainte; deoarece jertfa cea mare pe care o preînchipuiau toate celelalte jertfe fusese adusă. Zidul de mijloc despărțitor dintre Iudei și Neamuri fusese dărâmat, și toate Neamurile, limbile și popoarele erau chemate să aibă parte la mântuirea câștigată cu un preț atât de mare.

c. Sângele nu era stropit în locul sfânt, nici nu era pus pe coarnele altarului. Era stropit de șapte ori către cortul întâlnirii, nu înaintea cortului cum spun unele traduceri.

d. Pielea era ansă; nu se făcea așa cu celelalte daruri. Vers. 5.

e. Cenușa care la celelalte jertfe era aruncată, în cazul acesta era adunată, amestecată cu apă, și folosită pentru curățire. Vers. 9.

f. „Străinul“ avea parte de ceremonia curățirii. Vers. 10.

g. Nu era nevoie ca un preot să facă stropirea. Orice „om curat“ putea să o facă. Vers. 18.

5. Ce contrast este între sângele animalelor și sângele lui Isus Hristos? Ebr. 9, 14.

Sângele animalelor doar „li sfințește și le aduce curățirea trupului“. Sângele lui Hristos curăță „cugetul de faptele moarte, ca să slujești Dumnezeului

celui viu“. Cel dintâi era trecător; al doilea e veșnic. Cel dintâi era preînchipuitor; al doilea este real. Cel dintâi era firesc; al doilea e spiritual.

6. Cum s'a adus Hristos? Ebr. 9, 14.

7. Cui servește Domnul Hristos ca mijlocitor? Ce s'a făcut prin mijlocirea morții? Ce primesc cei cari au fost chemați? Ebr. 9, 15.

Cuvântul grecesc tradus uneori cu „testament“ însemnează și legământ. Aci este folosit în amândouă înțelesurile.

8. Acolo unde este un testament, ce trebuie neapărat să aibă loc? Când capătă putere un testament? Ebr. 9, 16. 17.

9. Cum a fost sfințit întâiul legământ? Ebr. 9, 18. 17.

Apoi avu loc ratificarea legământului. S'a zidit un altar la picioarele muntelui, și lângă el s'au înălțat doisprezece stâlpi, după numărul celor douăsprezece seminții ale lui Izrael, ca o mărturie pentru faptul că ei primise legământul. După aceea tineri anume aleși pentru acest serviciu au adus jertfe.

După ce a stropit altarul cu sângele jertfelor, „Moise a luat cartea legământului și a cetit-o în auzul poporului“. În felul acesta condițiile legământului au fost repetate cu solemnitate, și fiecare a avut libertatea de a alege că vor sau nu vor să asculte de el. Ei făgăduise la început că vor să asculte de glasul lui Dumnezeu; dar de atunci ei auzise Legea Lui proclamată; iar principiile ei au fost arătate pe larg în parte, pentruca ei să poată ști cât cuprindea legământul acesta. Poporul răspunse din nou cu o inimă: „Tot ce a zis Domnul vom face și vom asculta“. „După ce Moise a cetit fiecare cuvânt înaintea întregului popor după lege, luă sângele... și stropi atât cartea și tot poporul, zicând: „Iată sângele legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu voi“.

10. Ce cuvinte a rostit Moise cu prilejul acesta? Ebr. 9, 20; Ex. 24, 8.

11. După ce a făcut legământ cu Israelul din vechime, ce le-a făgăduit Dumnezeu? Ce au răspuns ei? Ex. 19, 5 — 8; 24, 7.

Făgăduința lui Dumnezeu de a face pe Izrael un neam sfânt, era o făgăduință bună. La fel și făgăduința poporului era bună când a zis: „Tot ce a rostit Domnul vom împlini“. În cât privea făgăduința, ei nu puteau face ceva mai bun. Și cu toate acestea ceva le lipsea. „N'au stăruit în legământul Meu“. Ebr. 8, 9.

12. Ce a mai stropit Moise cu sânge? De ce era nevoie de vărsarea sângelui? Ebr. 9, 21. 22.

Curățirea lucrurilor cerești

De memorizat: Ebrei 9, 23.

1. Ce s'a dovedit ca fiind necesar atât pentru sanctuarul pământesc cât și pentru cel ceresc? Cu ce deosebire? Ebr. 9, 23.

Contrastul se face aci între cele pământești, care aci sunt numite „chipurile lucrurilor cari sunt în ceruri“ — și înseși „lucrurile cerești“. Chipurile pământești erau „curățite în felul acesta“, adică „cu sângele taurilor și al țapilor“. Vers. 19. 13. S'a făcut o curățire a sanctuarului pământesc ca pregătire pentru dedicarea lui. Apoi avea loc o curățire a lui din an în an.

După cum pe vremuri păcatele oamenilor erau

puse prin credință asupra jertfei, iar, prin sângele jertfei, duse în mod figurat în sanctuarul pământesc; tot așa, în Noul Legământ, păcatele celui pocăit sunt puse prin credință asupra jertfei, iar prin sângele de fapt în sanctuarul ceresc. Și, după cum curățirea sanctuarului pământesc era săvârșită prin îndepărtarea din el a păcatelor, cu cari fusese necurățit; tot așa actuala curățire a sanctuarului ceresc trebuie îndeplinită prin îndepărtarea sau prin ștergerea păcatelor scrise acolo.

2. Ce se cerea pentru lucrurile cerești? Ebr. 9, 23. ult. p.

Aci avem declarația uimitoare că „trebuia ca lucrurile cerești să fie curățite. „Pe bună dreptate pu-

temă întreba: „E ceva în cer care să aibă nevoie de curățire?” Răspunsul hotărât este că da. *Trebuie* ca lucrurile cerești să fie curățite. Așa zice Scriptura. E nevoie de oarecare lămuriri. În lecțiunea 6-a am studiat cum era curățit sanctuarul pământesc. Acum vom face o repetiție a lucrurilor mai de seamă.

3. Ce făcea ca sanctuarul să fie întinat? Lev. 17, 11.

Când se mărturisea păcatul asupra animalului, animalul ajungea figurativ un păcătos. De aceea sângele lui se socotea că e sânge încărcat cu păcate, întrucât sângele reprezintă vieața. Lev. 17, 11. Sângele acesta încărcat de păcat aducea întinarea, și în felul acesta sanctuarul ajungea necurat. Se înțelege că de fapt *păcatul* purtat de sânge era ceea ce aducea necurăția.

4. În ce fel se mai spurca sfântul locaș? Num. 19, 13, 20; Lev. 20, 3.

Cuvintele din Numerii se referă la necurăția ceremonială; cele din Leviticul se referă la necurăția morală. Un om care păcătuiește în fapte, cuvinte sau cugete se pângărește. Lev. 18, 20; Iacob 3, 6; Mat. 15, 18—20.

Se vede din cazurile amintite în Numerii că nu

Curățirea lucrurilor cerești

(continuare)

6. Prin ce mijloc era curățit sfântul locaș în ziua ispășirii? Lev. 16, 15—17.

„În Ziua Ispășirii marele preot, după ce luase o jertfă pentru adunare, mergea în locul prea sfânt cu sângele, și-l stropea pe capacul ispășirii, de deasupra tablelor Legii. În felul acesta cerințele Legii, care cereau vieața păcătosului, erau satisfăcute. Apoi având caracterul de mijlocitor, preotul lua asupra sa păcatele și părăsind sanctuarul ducea cu sine povara vinovăției lui Izrael. La intrarea sfântului locaș el pune mâinile sale pe capul țapului de trimis, și mărturisea asupra lui toate păcatele copiilor lui Izrael și toate călcările lor de lege cu cari au păcătuit ei, punându-le „pe capul țapului“. Iar când țapul care purta păcatele acestea era trimis în pustie, se socotea că odată cu el și aceste păcate au fost depărtate pentru totdeauna dela popor“.

În tot cursul anului păcătoșii aduseseră jertfele lor la sfântul locaș și căpătaseră iertare. În timp ce *păcătosul* pleca de acolo *iertat*, cortul ajungea să fie *necurat* din pricina păcatului săvârșit. Același sânge care aducea iertare *omului* aducea întinăriunea *sfântului locaș*.

La Ziua Ispășirii marele preot ducea sângele țapului dincolo de perdea, stropea cu el înaintea capacului milei, stropea și în întâia despărțitură și pe altar. Aceasta o făcea după porunca lui Dumnezeu pentru ca „să facă ispășire pentru locul prea sfânt, să facă ispășire pentru cortul întâlnirii și pentru altar, și să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării“. Lev. 16, 33. Lucrarea aceasta se făcea „odată pe an“.

7. Unde n'a intrat Domnul Hristos? Ebr. 9, 24. pr. p.

Domnul Hristos n'a fost preot pe pământ, de aceea n'a intrat în sfântul locaș pământesc. Autorul amintește lucrul acesta în clipa când vrea să spună

s'a adus nicio jertfă de persoana cu pricina și nici nu fusese stropit sângele, și cu toate acestea se spune că sanctuarul este pângărit. Cu toate că persoana cu pricina n'a adus nicio jertfă, păcatul lui se înscria în jertfa de dimineață și de seară, care era pentru tot poporul. În felul acesta altarul primea însemnarea păcatelor lui; dar dacă nu aducea o jertfă de păcat personală, nu primea nicio însemnare că el dorea să i se șteargă păcatele.

5. Care zi era rânduită la vechiul Israel ca într'insa să aibă loc curățirea de păcat a sfântului locaș și a poporului? Lev. 16, 16—31.

Ziua rânduită era ziua a zecea din luna a șaptea a anului iudaic, sau Septemvrie—Octomvrie ale anului nostru. În ziua aceea avea loc ispășirea de păcate a lui Israel „ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului“. La fel se făcea ispășire pentru sfântul locaș, prin care trebuie să înțelegem în acest capitol (Lev. 16) cea de a doua despărțitură, pentru cortul întâlnirii, prin care înțelegem aci întâia despărțitură, și pentru altar. Lev. 16, 20, 33. Nu numai poporul era curățit în ziua aceea ci și sfântul locaș „pentru necurățiile copiilor lui Izrael și pentru toate călcările de lege, prin cari au păcătuit ei“. Vers. 16. Curățirea aceasta se repeta în fiecare an.

lămurit că Domnul Hristos a intrat în sfântul locaș cereșc.

8. După care chip fusese făcut sfântul locaș pământesc? Ebr. 9, 24. p. doua.

Mai multe texte afirmă că sanctuarul construit de Moise era făcut după modelul arătat pe munte. Ebr. 8, 5; Ex. 25, 40. Cuvintele acestea se referă atât la cortul însuși cât și la mobilier: „Cortul să-l faci după chipul care ți s'a arătat pe munte“. Ex. 26, 30. Aceasta vrea să spună că sanctuarul pământesc cu cele două despărțituri ale lui este un chip al celui cereșc cu cele două despărțituri ale lui.

9. Unde a intrat Domnul Hristos? Ce face El acum? Ebr. 9, 24.

10. Pentru îndeplinirea cărei lucrări s'a înfățișat Domnul Hristos înaintea lui Dumnezeu? I. Ioan 2, 1.

După cum un avocat se înfățișează în numele clientului său înaintea instanței de judecată pe pământ, așa Se înfățișează Domnul Hristos pentru noi. Cuvintele din Ebr. 9, 24 spun mai mult decât ni se par nouă la o primă cercetare. Originalul dă ideea că Domnul Hristos Se înfățișează în locul nostru, și în locul nostru ajunge să fie obiectul judecății lui Dumnezeu. În alte cuvinte, când suntem chemați înaintea lui Dumnezeu să dăm socoteală de economia noastră, Domnul Hristos Se înfățișează pentru noi și este cercetat de Dumnezeu în locul nostru.

11. Când se înfățișează astfel Domnul Hristos în locul nostru? Ebr. 9, 24.

Cuvântul „să Se înfățișeze acum“ ne dă de înțeles un „acum“ veșnic, bun de aplicat în toate timpurile și pentru oricare generație. Adecă, Domnul Hristos trăiește veșnic ca să facă mijlocire pentru noi, și fiecare credincios este asigurat că El este gata „să Se înfățișeze acum“ ori de câte ori este nevoie de ajutor.

Hristos întărește legea

De memorizat: Ebrei 10, 9. 10.

1. Ce nu e în stare să facă Legea? Ebr. 10, 1.

Nu ni se spune că Legea era o umbră a lucrurilor viitoare, ci că ea are umbra lucrurilor. Legea era bună, dar nu avea decât „acele jertfe“ la îndemână, și ele nu puteau face pe nimeni desăvârșit. Jertfele erau doar umbra bunurilor viitoare.

2. Dacă cei ce aduceau jertfele ar fi fost făcuți desăvârșiți, ce s'ar fi întâmplat atunci cu jertfele? Ebr. 10, 2.

Dacă oamenii s'ar fi oprit de a mai păcătui, jertfele pentru păcat ar fi încetat. Omul aducea jertfa pentru păcat numai când păcătui. Dacă înceta de la păcat nu mai avea de adus jertfe. Chiar dacă alte jertfe, ca de pildă cele de pace și mulțumire ar mai fi continuat, „cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n'ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcat“, și ca atare n'ar mai fi adus jertfe pentru păcat. Vezi vers 18.

3. Ce aduceau aminte jertfele în fiecare an? Ebr. 10, 3.

„Din an în an“ se referă la slujbele din Ziua Ispășirii care aducea aminte de păcate în fiecare an.

Lucrarea Domnului Hristos pentru mântuirea oamenilor și curățirea universului de păcat, se va încheia prin îndepărtarea păcatului din sanctuarul cerească și așezarea lui pe capul lui Satana, care va avea de suferit pedeapsa cea din urmă. Tot astfel în serviciul preînchipuitor, șirul anual al slujbelor se încheia cu curățirea sanctuarului și mărturisirea păcatelor pe capul țapului de trimis.

În felul acesta prin slujba făcută la cortul întâlnirii și la templul care mai târziu i-a luat locul, oamenii primeau zilnic marea învățătură cu privire la moartea și lucrarea Domnului Hristos, și odată în fiecare an mintea lor era îndreptată către sfârșitul tuturor evenimentelor din marele conflict dintre Hristos și Satana, curățirea finală a universului de păcat și păcătoși.

4. Ce era cu neputință pentru sângele taurilor și al țapilor? Ebr. 10, 4.

5. Ce a zis Domnul Hristos când a intrat în lume? Ce-I pregătise Dumnezeu? Ebr. 10, 5. 6.

Acum aproape două mii de ani o voce tainică s'a auzit în cer de la tronul lui Dumnezeu: „Iată, Eu vin“. „Tu n'ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup... Iată-Mă (în sulul cărții este scris

despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule“, (Ebr. 10, 5—7). În aceste cuvinte se anunță împlinirea scopului ascuns din veacuri veșnice. Hristos era gata să vie în lumea noastră, și să se întrupeze. El spune: „Mi-ai pregătit un trup“. Dacă El s'ar fi arătat în gloria pe care o avea împreună cu Tatăl înainte de a exista lumea, noi n'am fi putut suferi lumina prezenței Sale. Ca noi să-L putem privi și totuși să nu fim nimiciti, strălucirea gloriei Sale a fost țărmurită. Divinitatea Lui a fost îmbrăcată în corp omenesc, — slava nevăzută în chip omenesc văzută.

6. Care erau jertfele plăcute lui Dumnezeu mai mult decât arderile de tot? Ps. 51, 16. 17.

Pentru mulți e ceva surprinzător să afle că Dumnezeu nu dorea jertfe nici chiar în timpurile Vechiului Testament. Dar profeții susțin în unanimitate lucrul acesta. Isa. 1, 10—15; Mica 6, 7. 8; Osea 6, 6; Ier. 7, 21—23.

7. Ce a vestit Domnul Hristos? Ebr. 10, 7.

„Iată-Mă... vin să fac voia Ta“. Domnul Hristos a venit și a făcut voia lui Dumnezeu. El n'a păcătuit niciodată și ca atare n'a adus niciodată jertfă pentru păcat. Dar dacă n'a adus jertfă pentru păcat, El a fost jertfă pentru păcat. „Va da viața ca jertfă pentru păcat“. A purtat păcatele multora“. Isa. 53, 10. 12. În felul acesta Cel fără de păcat a purtat păcatele noastre, iar când a murit n'a murit pentru păcatele Sale — întrucât nu avea, — ci pentru ale noastre.

8. Care adevăruri ne sunt acum spuse din nou? Ebr. 10, 8. 9. pr. p.

9. Pentru ce desființează El „pe cele dintâi?“ Ebr. 10, 9. ult. p.

Cele dintâi, sunt jertfele și prinoasele. Pe acestea Dumnezeu le desființează. „A doua“ este voia lui Dumnezeu. Pe aceasta o întărește. Prin declarația aceasta legea ceremonială este desființată „ca să pună în loc“, „să întărească“ pe a doua.

Voia lui Dumnezeu față de omenire se cuprinde în Legea Sa. Împlinirea voinței lui Dumnezeu înseamnă ținerea poruncilor Lui. Este deci cât se poate de potrivit lucru ca Psalmistul să arate că Domnul Hristos zice: „Imi place să fac voia Ta... și Legea Ta este în fundul inimii Mele“. Ps. 40, 8. Legea lui Dumnezeu era pentru Domnul Hristos atât de scumpă încât o ascundea și o cultiva în inima Sa.

10. Cum vorbește în altă parte Pavel despre întărirea Legii? Rom. 3, 31.

Desăvârșire și sfințire

De memorizat: Ebrei 10, 14.

1. Ce aducea preotul în slujba lui zilnică, la sfântul locaș? Ce nu pot face niciodată aceste jertfe? Ebr. 10, 11.

2. Ce făcu „El“ după ce a adus o singură jertfă pentru păcate? Ebr. 10, 12.

Se face asemănarea între Domnul Hristos și preoți. Preoții aduceau „de multe ori aceleași jertfe“. Domnul Hristos a adus „o singură jertfă“. Jertfele

lor „niciodată nu pot șterge păcatele“. Jertfa Lui „singură pentru păcate“ a îndepărtat păcatele și de aceea nu e nevoie să fie repetată. „S'a așezat“ are aceeași însemnătate ca și în capitoul 1, 3., și însemnează înscăunare, o punere oficială în slujbă, începutul și nu sfârșitul unei lucrări.

3. Ce are să se întâmple odată? Ebr. 10, 13.

4. Ce a săvârșit Domnul Hristos prin acea unică jertfă? Ebr. 10, 14.

„A făcut desăvârșit pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți“, „sunt sfințiți“ având înțelesul unei lucrări care se face mai departe. In cuvintele acestea se cuprinde sfințirea care a fost pusă în socoteală, ca și aceea dăruită; iertarea cum și curățirea de păcat; îndreptățirea cum și sfințirea.

5. Ce parte are Duhul Sfânt în toate acestea? Ebr. 10, 15.

Duhul Sfânt adevărește despre sfințire și desăvârșire. Sunt persoane cari mărturisesc despre sine zicând că sunt sfinți și desăvârșiți. Mărturia aceasta nu e vrednică de primit. Duhul Sfânt, nu omul însuși, trebuie să dea mărturie cu privire la bunătatea lui.

7. Ce nu-Și va mai aduce aminte Dumnezeu? Ebr. 10, 17.

Se vede că propozițiunea începută în versetul 15 a rămas neterminată. De aceea se scrie la începutul versetului 17 cuvântul „adaugă“. Ce fericire! Dumnezeu nu-Și mai aduce aminte de păcatele și nelegiuirile noastre.

8. Ce încetează dacă se îndepărtează păcatul? Ebr. 10, 18.

Cuvântul tradus în locul acesta cu iertare de păcat însemnează îndepărtarea păcatului. Aci este aceeași idee ca în versetul 2.

9. Pe urma îndepărtării păcatului, unde putem intra cu îndrăsneală? Ebr. 10, 19.

Pluralul din original tradus uneori cu „Locul prea sfânt“, însemnează de fapt și locul sfânt și locul prea sfânt.

10. Ce nume se dă căii care ne-a fost pusă înainte? Ebr. 10, 20. pr. p.

11. Prin ce trece calea aceasta nouă și vie? Ebr. 10, 20. ult. p.

Domnul n'a adus sânge de animale, ca prin el să afle intrare. In trupul Lui nu era păcat, El a fost sfânt și nepătat, și slujindu-Se de un astfel de trup, carnea Sa, El S'a înfățișat înaintea Tatălui. El S'a adus pe Sine ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Rom. 12, 1. Era un fel nou și viu de a putea intra. El dorește să-L urmăm.

12. Ce suntem îndemnați să facem? Ebr. 10, 21. 22. pr. p.

„Să ne apropiem“ era partea preoților. Ne apropiem în El care este preotul nostru, intrat acum dincolo de perdea.

13. De care lucru trebuie să fie curățite inimile noastre? Ce trebuie să se facă cu trupul nostru? Ebr. 10, 22. ult. p.

După cum pentru curățire preoții făceau stropirea cu sânge, și după cum înainte de a începe slujba ei spălau trupul cu apă curată, tot astfel și noi trebuie să fim curățiți spiritual și corporal.

STATORNICIA CREȘTINA

De memorizat: Ebrei 10, 35.

2. Ce să avem în vedere când veghem unii asupra altora? Ebr. 10, 24.

Vegherea asupra altora însemnează a face planuri cum am putea ajuta celorlalți. Aci mulți dau greș. Toți trebuie să fim buni și înțelegători, îndemnându-ne și provocându-ne la dragoste și la fapte bune.

3. Ce să nu trecem cu vederea? Pentru ce îndemnurile acestea ni se potrivesc acum? Ebr. 10, 25.

E vorba de toate felurile de adunări ale Bisericii. E primejdios pentru sufletul nostru de a lipsi fără de puternic temei delat serviciul divin.

4. In ce fel de împrejurări nu mai rămâne jertfă pentru păcat? Ebr. 10, 26.

Pentru aceia cari aleg de bună voie să intre în rătăcire când ar putea pricepe adevărul, nu mai e niciun fel de desvinovățire. In suferințele și in moartea Domnului Isus se găsesc puteri îndestulătoare pentru ispășirea tuturor păcatelor din neștiință; dar nu s'a luat nicio măsură pentru aceia cari de bună voie aleg să trăiască in orbire. Cei cari și-au ascuns privirea dela adevăr pentru ca nu cumva să fie convingși, trebuie să facă pocăință față de Dumnezeu pentru călcarea Legii Sale, și credință față de Domnul nostru Isus Hristos, pentru ca păcatele lor din neștiință cu privire la călcarea Sabatului să fie iertate.

5. Ce așteaptă pe cel împietrit in păcat? Ebr. 10, 27.

6. Ce pedeapsă era rânduită celor cari desprețuiau legea lui Moise? Ebr. 10, 28.

El fusese surprins asupra faptului, și adus înaintea lui Moise. Se vestise mai dinainte că se va pedep-

si cu moartea orice călcare a Sabatului; dar nu se făcuse încă cunoscut cum se va da pedeapsa aceasta. Cazul a fost adus de Moise înaintea Domnului, și s'a dat îndrumarea: „Omul acesta să fie pedepsit cu moartea, toată adunarea să-l ucidă cu pietre afară din tabără“. Păcatul hulirii celor sfinte și călcarea de bună voie a Sabatului erau pedepsite la fel, fiind amândouă dovezi de desprețuirea autorității lui Dumnezeu.

7. Care trei păcate sunt amintite ca meritând o pedeapsă mai aspră decât aceea suferită de cei cari călcau legea lui Moise? Ebr. 10, 29.

Aceasta nu e altceva decât păcătuirea cu premeditare împotriva Duhului Sfânt. Nimeni nu poate călca in picioare pe Fiul lui Dumnezeu, pângări sângele legământului și să se împotrivescă Duhului Sfânt, și totuși să aștepte să fie mântuit. Așa ceva e cu neputință. Acestea toate se potrivesc celor cari au cunoscut adevărul, după cum reiese din cuvântul: „cu care a fost sfințit“.

8. Pe cine zice autorul cărții că Il cunoaștem? Ebr. 10, 30.

Dacă am cunoscut vreodată pe Dumnezeu, ar trebui să știm că Dumnezeu nu va îngădui împotrivirea fățișă. Dumnezeu ne va judeca desigur după lumina pe care am primit-o.

9. Care lucru ni se spune că e grozav? Ebr. 10, 31.

Unii își închipue că Dumnezeu va stăruie in a ierta și că nu va pedepsi niciodată. Unii ca aceștia să cugete la acest verset.

10. Ce să ne aducem aminte? Cari două lucruri sunt amintite ca făcând parte din suferință? Ebr. 10, 32. 33.

Ei trecuse mai înainte prin suferință. Dumnezeu îi ajutase atunci. Aceasta trebuia să le dea curaj pentru viitor.

11. Pentru cine avusese ei compătimire? Pentru ce primise ei cu bucurie luarea averilor lor? Ebr. 10, 34.

Va veni timpul când credincioșii lui Dumnezeu nu vor mai putea cumpăra sau vinde. Vom fi noi în stare atunci să îndurăm încercarea ca și ei? Ei au primit aceasta cu bucurie.

12. Pentru ce nu trebuie să lepădăm încrederea noastră? De ce avem noi nevoie? După ce am

făcut voia lui Dumnezeu, ce putem aștepta? Ebr. 10, 35. 36.

13. Ce se va întâmpla peste puțin timp? Ebr. 10, 37.

14. Cum trebuie să trăiască cel drept? Cum va privi Dumnezeu pe cei ce dau înapoi? În rândul cui se așează scriitorul? Ebr. 10, 38. 39.

Singura cale sigură este să se cultive lumina care vine de la Dumnezeu, să se țină tare la făgăduințele Domnului, să se continue cercetarea Scripturilor, să se aștepte cu răbdare și să se vegheze, ca să se primească mai multă lumină.

Ziua cărții — Darul de Primăvară

30 Aprilie 1949

Nevoia de a studia

În rândurile ce urmează vom vorbi despre nevoia de a studia Sfintele Scripturi și valoarea lor în viața noastră zilnică.

„Ia aminte la înțelepciune: umbă după ea ca după o comoară” Prov. 2, 3. 4.

Exemplul cel mai practic și demn de urmat îl găsim în viața Domnului Hristos. În copilărie, în tinerețe și vârsta matură, Domnul Isus a studiat Scripturile. Pe când era mic, El zilnic ședea pe genunchii mamei Sale, învățând de pe pergamentele profetilor. În tinerețea Sa, zorile dimineții și amurgul serii, El găseau, deseori, singur pe munte printre pomii grădinii, petrecând câte o oră liniștită în rugăciune, studiind Cuvântul lui Dumnezeu. În timpul lucrării Lui de predicare, amănunțita Lui cunoștință a Scripturilor, mărturisește despre sârguitoarea cercetare a acestora.

Studiul Bibliei cere cele mai mari eforturi și cugetarea cea mai încordată. După cum minierul sapă în pământ după comoara de aur, tot cu atâta zel și stăruință trebuie să căutăm și noi comoara din Cuvântul lui Dumnezeu.

Una din cauzele mari ale slăbiciunii intelectuale și morale este lipsa de concentrare asupra lucrurilor demne de atenție. În măsura în care ne trec prin mână un prea

mare număr de cărți ne formăm obiceiul de a citi în grabă și superficial iar mintea își pierde puterea cugetării adânci și temeinice.

De aceea, membrii noștri bătrâni și tineri să învețe să-și ia din timpul liber cât mai mult în vederea studiului Cuvântului lui Dumnezeu. Primit în suflet, el se va dovedi ca o puternică stăvilă împotriva ispitei. Psalmistul spune: „În inima mea ascuns-am cuvântul Tău, ca să nu-Ți păcătuiesc”. Ps. 119, 11.

Biblia arată adevărul într-o așa simplitate și adaptare la nevoile și năzuințelor inimii omenești încât a pus în uimire cele mai cultivate minți, în timp ce și celor mulți și mai puțin cultivați le-a netezit calea vieții. „Cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte nu vor putea să răfăcească”. Is. 35, 8. u. p.

Noi primim Cuvântul lui Dumnezeu ca hrană pentru suflet pentru același motiv pentru care primim pâinea ca hrană pentru corp. Pâinea pe care o câștigăm cu sudoarea frunții satisface nevoile corpului nostru. Știm din experiență că ea produce carne și sânge. Hrana sufletului nostru este Cuvântul lui Dumnezeu. Când principiile lui au devenit, cu adevă-

rat, elementele caracterului, rezultatul este minunat. Ce schimbare s'a făcut în viață? În viața noastră se produce o totală schimbare. „Cele vechi s'au dus; iată că toate lucrurile s'au făcut noi”. 2 Cor. 5, 17.

Prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu bărbați și femei au rupt lanțurile obiceiurilor păcătoase. Ei au renunțat la egoism, bețivii a devenit abstinent, desfrânatul curat, suflete cari au purtat asemănarea lui Satana, au fost schimbate după chipul lui Dumnezeu.

Este o lege a lui Dumnezeu ca atât pentru suflet cât și pentru corp puterea să se dobândească prin efort. Exercițiile sunt care duc la dezvoltare. Dumnezeu de acord cu această lege a prevăzut în Cuvântul Său mijloacele pentru dezvoltarea mintală și spirituală. Biblia conține toate principiile pe cari oamenii trebuie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți atât pentru viața aceasta cât și pentru viața viitoare.

Cuvântul lui Dumnezeu imparte putere și viață. Fiecare poruncă este o făgăduință, dacă este admisă de voință și primită de suflet ea aduce cu sine viața Celui Nemărginit. Ea schimbă firea și recrează sufletul după chipul lui Dumnezeu.

N. Gheorghită

DARUL DE PRIMĂVARĂ

Am obișnuit în fiecare Primăvară să aducem recunoștința noastră printr'o consacrare deosebită. Ne-am bucurat în frumusețea înnoitoare a zilelor cu soare, cu verdeață, cu flori și cu nădejdi tinerești, și am dorit totdeauna să facem ceva pentru semenii noștri ca să

Cugetări pentru ziua Domnului

2 Aprilie
Ioan 20, 21

„Hristos încredințează urmașilor Săi o lucrare individuală, o lucrare care nu poate fi făcută prin mandat. Slujirea celor bolnavi și îngrijirea celor în nevoi, vestirea Evangheliei la cei care doresc mântuirea este o lucrare care trebuie și poate fi făcută de fiecare copil al lui Dumnezeu în parte. Răspunderea individuală, jertfa personală este cerința Evangheliei.

9 Aprilie
Marcu 16, 15, 16

Dacă nu toți pot fi chemați ca predicatori sau misionari în înțelesul comun al cuvântului, toți pot fi lucrători cu El, în ducerea către semenii lor a buneii vestiri. Porunca este dată către toți, mare sau mic, bătrân sau tânăr.

16 Aprilie
Isaia 6, 8

Pentru fiecare suflet este ceva de făcut. Fiecare suflet care crede Adevărul trebuie să stea la locul său și să fie gata și voios ca să lucreze pentru Domnul, zicând ca și Isaia: „Iată-mă, trimite-mă”.

23 Aprilie
Matei 28, 20

Lucrătorul umil care cu supunere răspunde la chemarea lui Dumnezeu, poate fi sigur de ajutorul divin. Primirea unei așa de mari răspunderi înobilează caracterul și pune în activitate cele mai înalte calități ale minții și ale spiritului.

30 Aprilie
Ioan 12, 3

Măreață va fi răsplata celui care a lucrat pentru Dumnezeu. El va pierde viața lui în slujbă, dar când va veni Hristos ca să adune pietrele Sale prețioase, el o va găsi din nou.

le producem o bucurie. Am dat o carte bună pentru cetit celui care dorea aceasta, sau am contribuit cu străduințele noastre la bunul mers al vieții.

Și anul acesta, în ziua aceasta de Primăvară, ne putem pune în inimă hotărârea de a face lucruri de folos pentru noi, pentru fiecare din cei ce au nevoie, și pentru omenire în general. Să ne punem gândul la lucru, să ne rugăm la Dumnezeu și voios să facem lucrări de bine. Biblia ne stă la îndemână pentru studiere cu râvnă; alte cărți bune ne pot ajuta să ne îmbogățim cunoștințele, să ne facem tot mai îndemânateci în in-

Să fim sănătoși

Intrebările cari urmează sunt în legătură cu capitolul „Alimentația și Sănătatea”, din cartea „Sănătatea Familiei”.

1. Ce lucru este necesar pentru a avea un corp bine construit?
2. Cari sunt funcțiunile hranei?
3. Același fel de material poate fi folosit de fiecare țesut?
4. Cari sunt elementele hrănitore și sărurile minerale de cari are nevoie corpul?
5. Ce poți spune despre rolul vitaminelor în corp? Cari sunt cele trei vitamine mai principale? Unde se găsește fiecare dintre ele?
6. Care trebuie să ne fie grija în alegerea hranei?
7. Ce folos are organismului de pe urma fructelor?
8. Cu ce poate fi asemănat regnul vegetal? De ce folos este el corpului omenesc?
9. Care este rolul calciului în organism? Unde îl găsim?
10. Cari sunt grăsimile cele mai ușor de mistuit?
11. Ce rol mai are laptele și vegetalele? De ce?
12. Ce grijă să avem în ce privește laptele?
13. Care trebuie să ne fie grija în pregătirea vegetalelor și a oricărui aliment în genere?
14. Ce lucru nu ar trebui să uităm în legătură cu grăsimile și diferitele stimulente?

deplinirea obligațiilor noastre. Buna folosire a uneltelor și buna cultivare a pământului, buna creștere a copiilor și îngrijirea sănătății, participarea la binele comun al poporului, al semenilor noștri în general și al celor cu cari trăim laolaltă, cum și multe altele pot fi deprinse din cetirea cărților ce ne stau la îndemână.

Bucuria noastră s'o dovedim și printr'un dar de bună voie de Primăvară care se va aduna cu prilejul serviciului divin din această zi.

Unde stă scris

în Curierul Adventist No 4?

1. Pătrundeți cu cugetarea cât mai adânc în acest Cuvânt.
2. Părinte etern.
3. Cine a stropit cu fosfor lucrării?
4. Picura apă.
5. Tată, dă-mi putere.
6. Botezul copiilor nu servește la nimic.
7. Spre cunoașterea cât mai mult a lui Isus Hristos, alerga apostolul Pavel.
8. Dumnezeu Se retrage din viața acelor cari nu se roagă.
9. Lumina lumii.
10. Omul încet și fără spor la lucru ar trebui să-și dea seama, că acestea sunt defecte, ce trebuie cercetate.
11. Să fim și altora o binecuvântare prin vorbe și fapte.
12. Cuvântul a luat chip de om.
13. Legea Domnului.
14. Se poate trăi o viață în ascultare de poruncile Domnului.
15. Unii prăpădesc timpul semănând îndoieli.
16. Tratamente simple și cât mai naturale.

V. Florescu

V. Florescu

Planul lui Dumnezeu cu copiii Săi

Istoria poporului ales, serviciul din templu, cântările lor, psalmii cei frumoși, profetii vechiului Testament, toate acestea arată planul lui Dumnezeu cu copiii Săi.

Prin stabilirea familiei lui Iacob în Egipt urma să se aducă acestui popor cunoștința despre adevărul Dumnezeu. Iosif a fost cel dintâi care a înțeles și a corespuns acestei intenții a lui Dumnezeu. El a fost un adevărat misionar în mijlocul poporului egiptean. A rămas credincios lui Dumnezeu atât în cele mai grele zile ale vieții sale cât și atunci când i s'a oferit cele mai mari onoruri. Iosif este un model de ceea ce dorește Dumnezeu ca să fie copiii Săi de astăzi.

O minunată ocazie de a face cunoscut pe adevăratul Dumnezeu a avut Ezechia, când solii din Babilon au venit la Ierusalim Is. 39. Aceasta a fost o ocazie pierdută, și ca urmare a avut loc și pierderea vieții sale. În loc să-i fi dus în casa sa spre a se lăuda cu mulțimea bogățiilor sale, trebuia să-i fi dus la templu spre a se lăuda cu bogăția de simboluri și frumusețea serviciului divin, precum și rezultatele educației după Cuvântul lui Dumnezeu a copiilor și casei sale. Dar omul a dat ce a avut el în inimă. Să folosim orice ocazie spre a da o bună mărturie despre Dumnezeu ca Mântuitor și Creator al nostru.

Jertfele și sărbătorile în legătură cu serviciul de la templu arătau atât spre prima cât și spre a doua

venire a Domnului Hristos. Cântările poporului Izrael erau cântări misionare. Astfel, psalmul 22 vorbește despre suferințele Domnului Hristos; psalmul 16 despre învierea Domnului; psalmul 50, 1—6; 96 și 98 despre a doua venire a Domnului. Dar în raport cu cântările să fie și viața și activitatea noastră.

Speranța venirii lui Mesia au făcut din profetii poporului ales cei mai buni misionari. Ei au vorbit despre locul unde avea să se nască Domnul Hristos. Au arătat și timpul nașterii Sale; de asemenea au arătat activitatea, suferințele și moartea Sa. Ei au vorbit chiar și despre a doua Sa venire. Is. 9, 11, 33. Mica 5. Dan. 9. Is. 42, 25.

Cu cât mai mult ni se indică nouă datoria de a vorbi și de a trăi ca unii cari așteptăm venirea în mărime a Domnului și Mântuitorului nostru? Is. 40, 1—3. 9—11; 60, 1—3.

Vestea revenirii Domnului Hristos să fie obiectul celei mai mari bucurii pentru noi și pentru alții. Ceea ce se cere de la noi este să fim o lumină în lume. Este viața noastră așa ca prin ea să se slăvească Biserica și însăși Domnul? Prin vorbă, prin fapte și toată purtarea noastră, sublima speranță a revenirii Domnului să fie vestită tuturor. Aceasta să fie Evanghelia noastră. Câți vor s'o binevestească? Să ne gândim la făgăduințele din Psalmul 126, 5. 6 și la îndemnul lui Petru. 1 Petru 1, 2. 9.

REZULTATUL EXAMENULUI

„Unde stă scris?”

În cele ce urmează redăm, în continuare, rezultatul concursului „Unde stă scris?” în Curierul Adventist numerile 6—8 din 1948. Numerile din dreptul fiecărui nume înseamnă numerile din Curierul Adventist numerile 5—8 din 1948. răspuns.

Ciuperceii Vechi: Fudulu Ionel 5—8, Lucia 5, Leoveanu Gicu 5—7, Manea Anuța 5—8; **Ciutura:** Fîruț Petre 8; **Constanța:** Cureteu: Dumitru 5—7, Marioara 5. 7, Mihail 5—7, Tereș Genoveva 7; **Coțofeni:** Ioana Pătruț 5; **Covâsînți:** Cuc Gh.

5—8; **Craiova:** Abraam Emilia 5, Brânduș Marieta 5, Ciovică Ionel 6, Constantinescu Lucia 5, Fîruț Petre 5. 7, Ilinoiu Aurelia 6, Lehaci Lidia 5, Luță: Marin 5—8, Nicolae 5—8, Mateiaș Zaharia 5. 6. 8, Munteanu Nușă 5, Ofițeru Apolin 7, Popescu: Daniel 5—8, Eugenia 5—8, Puica Jercău 5, Stoian Ionică 5, Vâlcu Dumitru 5; **Crângeni:** Alexandru Emilia 6, Predică Florea 5—8, Țecu Ioan 5—8, Vasilache Pavel 5—8; **Cristian:** Ilișoiu Ionel 8, Matei Dumitru 8; **Curtișoara:** Bălan Florica 5, Ciurea: Gh.

5. Grigore 5, Ghiprghiță Ghiță 5, Radu: Filoftia 5, Spirache 5, Ungureanu Ghiță 5, Vătafu Florica 5, **Cuza-Vodă:** Agapie Marioara 5, Alb Ștefan 6, Poțilea Florica 6, Stroe: Ioana 5. 6, Neculai 6; **Darabani:** Irimia Gh. 7, Pălțișanu: Ecaterina 7, Ghiorghită 7; **Dărmănești:** Mărghit Gh. 5—8, Mărgărit Ioan 5; **Deleni:** Baltă Elena 6, Cazacu Maria 5, Iftode Pachița 5—8, Muntenescu Elena 5, Paraschiv Constantin 8, Parfeni Ioan 8, Timofte Vasile 8; **Deva:** Dudaș Iosif 5. 8; **Doljești:** Ciuranghel Ionel 7, Grumărescu Maricica 7, Mihalache: Ioana 7, Lenuța 7, Rădeanu Vasile 7; **Gh. Doja:** Burlacu: Elena 6, Gheorghe 6, Corcodele Elena 6, Drăgan Sile 6, Enache: Elena 6, Silvia 6, Mocanu Costică 6, Moise Lidia 6; **Dracea:** Baban: Ana 7, Anghel 5—8, Marioara 7, Victoria 8, Băbănescu: Aurica 7, Mihai 7, Culcea Florica 6, Delea: Anica 6. 7, Constanța 7. 8, Fănică 7, Ioana 7, Maria 7, Victor 8, Iancu: Ionel 8, Marioara 7, Iordan Marioara 7, Mocanu Voicu 7, Paraschiv Gădea 7, Simion Marioara 7, Tirchimici Paul 6. 8, Văetaș Dumitru 7, Viran Ștefan 8; **Drânceni:** Olimpia Zegrea 5—8; **Fălticeni:** Androne Mina 5. 7. 8; **Flămânda:** Grigore Toncu 5; **Frățești:** Ciocan Ilie 5. 6. 8; **Frumușica:** Ticu Lenuța 7 **Fundul Moldovei:** Doroftei Victoria 5. 6; **Furculești:** Irod Ioana 7, Lepădatu Ion 5. 6, Șuică: Costică 5—8, Mița 5—8, Țene Marioara 5—7, Vlad Steliana 7; **Galați:** Constantinescu: Dumitru 6, Netty 5; **Geaca:** Ciorbă Iosif 8, Legian Petru 8; **Grișița:** Căpraru Tinca 7, Ionică Mihaela 8, Mihalache Ion 8, Postea Ilinca 7. 8, Tânjală: Maria 7. 8, Petru 7. 8, Toma 7, Tudor Lilica 5. 7. 8, Maria 5. 7. 8, Veta 5. 7. 8; **Hendorf:** Madiga: Eftimie 5—8, Marioara 5—8, Madiga Paul 8; **Hovârna:** Andruș Alex. 5—8, Spăttaru Nuță 5—8; **Huși:** Diaconu: Arghir 5. 6, Pavel 5. 6. 8; **Iasi:** Văraru: Elena 7, Ionel 7, Vladimir Mihailov 5, Vlahopol Vasile 5—7; **Intorsura-Dolj:** Bordău Alex. 5; **Lissa:** Băcanu Elena 8, Florica 8, Petre 5, Bucată: Ionel 8, Iuna 7. 8, Costea Anton 5—8, Drăghici Daniel 7, Neculae: Daniel 8, Petre 5—8, Veronica 8, Paiu Marin 8, Stoica: Costică 8, Dica 7. 8, Ioana 7, Lina 5. 7; **Lița:** Bocioroangă: Cornel 6. 7, Marin 8, Cormeana Gh. 6—8; **Lucieni:** Costache Constanța 7. 8, Dumitrescu: Gică 7, Marioara 7, Ionel 7, Ene 8, Filip 6—8, Nedelcu Niculina 7, Marioara 6, Vasilică 6. 7, Pătulea Neluța 7. 8; **Măgurele:** Anghel Tița 7, Cărpolin Mioara 8, Stoica: Lambe 8, Zinica 8, Marioara 8; **Mălușteni:** Blănaru Ioan 5—8, Canditu Ion 5, David Sandu 5, Diaconu: Estera 5—7, Eugenia 5—7, Maria 5—8, Liga: Aurelia 5—8, Iosafat 6—8, Junica 5—8, Laurențiu 5—8, Mitică Aneta 5, Mătură: Dumitru 5—8, Felicia 5—7, Steliana 5—7, Madiga: Gh. 5—8, Lidia 5, Marioara 5—8, Paul 5—8; **Manolești:** Călin: Emil 8, Estera 8, Marin 8, Moroșanu: Adrian 8, Pa-

vel 8, Roșu: Mariana 8, Pavel 8, Valeria 8; 6 Martie 1945: Dârmină Gh. 5—8, Pârlea Florea 5—8; *Mihăești*: Degeratu: Costică 8, Tudor 8; *Mihai Viteazu*: Dumitrașcu: Eugenia 5. 6, Gabriela 5. 6; *Miheșul de Câmpie*: Ogroan Viorica 5, Sinteșan: Dumitru 5, Maria 5, Suci Emil 5, Zâmbreanu Melian 5; *Moinesti*: Bujor Estera 5, Busuioc: Elena 5—7, Sultănică 5—8; *Moreni*: Toma Anton 7; *Moțăței*: Bărbulescu Ion 7. 8, Beșliu Marcela 5—8, Micu Marin 7. 8, Stăncălie Prola 7, Tolan Sândica 5; *Negoești*: Ionescu Estera 5—8; *Nenciu-lești*: Biu Marin 5, Epure Grigore 5, Ioan Ion 5, Ion Ivașcu 5, Niculae Nițu 5, Pomană: Petre 5, Tudor 5, Sândilă Petra 5, Țugui Niculai 5, Vasile: Ilie 5, Tudorița 5, Vlad Vasile 5; *Ochiul Boului*: Ionescu Gh. 6. 7, Tincă Ion 5—7, Zamfir: Ion 5, Păun 6. 7; *Odobescu Alexandru*: Alexandridis: Alex. 6, Lenuța 6, Barbu Constantin 6, Dumitru: Dunțu 6, Lenuța 6, Marcu Nicu 6, Petrescu Gică 6, Radu Ștefan 6, Stamăte: Elena 6, Gică 6, Ion 6, Zaharia Gh. 6; *Olleanca*: Tache Rădumnea 7; *Panaghia*: Brezoi: Ilie 5. 7. 8, Ștefan 5. 7. 8; *Pârâita*: Bocornea Mitică 5. 6; Dragomir: Iacob 5—7, Petrică 5—7, Mitrică Ion 5—7, Stănculescu Ilie 5—7; *Pata-Cluj*: Emilia Pinteș 5. 7. 8; *Pechea*: Paraschiv Dona 5, Poșilea Anica 5, Șerban Maricica 5, Tănase Alex. 5, Ternav Ștefan 5; *Petru Rareș*: Dogaru Marin 7; *Piatra*: Coltuc Florica 6, Coltuc Lidia 6, Cristea Marioara 6, Culcea Apolin 6, Iepurescu Fane 6, Nătărău Marioara 6, Sirâmbu: Gheorghe 6, Marioara 6; *Ploiești*: Alexandru Gh. 5—8, Drăghici: Ioan 5. 6. 8, Paul 5. 6, Lenuța Gâșman 5—7; *Plosca*: Agapie Ionel 5, Brezoi Florea 7, Dobrica: Daniel 5, Paul 5, Elena Maria 5, Florea Gâșan 7, Florică Gh. 5—7, Mocanu Maria 7, Petreacă Marioara 5, Trișcă Tita 7, Voicu Titu 7; *Poenesti*: Câmpeanu: Anuța 5, Eliza 5, Ion 5, Titu 5, Gheru: Mihai 5, Costache 5; *Polciori*: Burlacu Valerica 5—8, Dumitrescu: Ionel 5—8, Lucia 5—7, Paul 5—7, Zaharia 5—8, Gavrilă Neculai 5—8, Ichim Bica 5—8, Stoica Georgeta 5, Ungureanu: Dobrița 5, Niculae 5; *Rădoești din Vale*: Cucos: Dumitru 6. 7, Ilie 6. 7; *Râncezi*: Petrică Stătescu 7, Roman: Moroșan Octavian 6, Toma Marioara 6, Toma Virginia 6; *Roșiorii de Vede*: Cucu:

Apolin 5—8, Zefania 5—8, Duică: Cornel 8, Gabriela 5—7, Paul 5—8, Iorga Jeni 5. 7. 8, Minea: Ionel 5—8, Mihail 5—8, Rizea: Cornelia 6, Emilia 5—8, Estera 5—8, Tabita 6; *Săcele-Constanța*: Ruscu: Iacob 5. 7. 8, Lidia 8, Uța Tudor 6. 7, Voinea Petre 6. 7; *Schiopeni*: Diaconu Pavel 5. 6. 7; *Săpânța*: Colopelnic Teodor 5, Grigore Stan 5; *Seaca*: Băcanu: Dumitru 5, Ilie 5, Săcioc Dumitru 5, Zeghici: Lucian 5, Sandu 5, Tanța 5, Valer 5; *Secara*: Bușcă: Elena 5, Ilie 5; *Sepreuș*: Ban Teodor 5. 6. 8, Burca Mihai 7, Furcuș Teodor 5—8, Stana Florea 5—8, Stana Florița 8, Stana Mihai 5—8; *Șerbănești*: Catană: Lenuța 5, Zamfira 6, Munteanu Cornelia 5—8, Stochici Lenuța 5. 6; *Sighet*: Cazan Petre 5, Tătaru Lilica 5, Tătaru Teodor 5; *Simileasca*: Baston Naralia 5, Radu Julieta 5, Sofronie Mișu 5; *Sinești*: Dumitrescu: Beni 7, Victoria 7; *Slanic-Prahova*: Bocăneanu Elena 5—7, Ivor Eugenia 5—7, Stuparu: Anisoara 5—7, Aurica 5. 6, Marioara 5—7; *Slatina*: Radu: Emilia 5. 6. 8, Mircea 6, Ștefan 8, Ștefănescu Constantin 5; *Sofronea*: Anița Iulian 6. 7, Totorean Mihai 5—7; *Spătareii*: Barbu Gherghina 7, Desculțu Aristide 5—8, Fecioru Marin 5—8, Popescu: Elena 7. 8, Floarea 6—8, Maria 6—8, Titu 6—8, Sandu: Ilie 7, Marieta 7, Petre 6—8; *Spineni*: Belu: Constantin 5. 7. 8, Elisabeta 5. 7, Ilie 5. 7. 8, Ionel 5. 7. 8, Nistor Dumitru 5—8; *Sperieșeni*: Stănescu: Dumitru 8, Elisabeta 5. 6. 8, Genica 5. 6. 8, Ionel 5. 6. 8, Marin 5. 6. 8, Marioara 5. 6. 8, Tomescu Gh. 5. 6; *Strunga*: Pascaru Dorina 7, Pascaru Marin 7; *Sunăia*: Lincu Gh. 5. 7; *Târgu Jiu*: Popescu Virgil 5. 6. 8, Zestroi: Maria 6, Vasile 6; *Târnava*: Băileșteanu Lidia 7, Ștefan Constantina 7. 8, Zozon: Antonie 5—8, Daniel 7. 8, Maria 7. 8; *Târnăveni*: Roman Ioana 5. 6. 8, Szabo Margit 7; *Teucui*: Adiaconiței Marieta 8, Balcan Costică 7. 8, Bujor: Cornel 5—7, Jenica 5—8, Mihai 5—8, Nicu 5—7, Virginica 5—7, Caraivan Mița 6—8, Enescu Mioara 7. 8, Ilie Anița 5—8, Păiu: Ionică 7, Sivici 8, Paraschiva Tudor 5, Zarimba Stela 5—8; *Telești*: Guran: Ghiorghită 7. 8, Gigeta 6—8, Poenaru Petre 8, Zestroi Maria 7, Vasile 7. 8; *Tencănu*: Mateiaș: Ion 5—8, Lidia 5—8; *Țigănești*: Bondoc Ion 7, Capră Ionel 5. 7, Ciupercă: Florea 5,

Haritina 8, Ion 5, Diaconu Alex. 5. 7. 8, Găină Costică 7, Găvănescu Paraschiv 7, Gruia Maria 5. 7. 8, Mitrică Simion 5. 7, Mitroiu Petre 5. 7. 8, Puiu Alex. 7, Rufir Marin 5. 7, Tănase: Andreica 8, Ion 7. 8, Vișan Florea 7. 8; *Traian*: Dena Marioara 5. 6, Florea Niculae 5. 6., Ivănuș: Elisabeta 6, Stancu 5, Penca: Maria 5—7, Vasile 5—7, Rădulea Ioan 5, Roman Pavel 6, Rușanu Florea 5—8, Uba: Maria 5. 6, Mitra 5. 6; *Turnu Măgurele*: Cărgolin Mioara 5. 6, Necea Marioara 5; *Ulmeni*: Schiopu Constantin 5—7; *Urleta*: Bujor Dumitru 6—8, Marin Mihai 6. 7, Florica Stroe 6; *Ursei*: Emilia Bordea 5. 6, Sorescu Felicia 8; *Valea Lungă*: Alexandru Cojocaru 5. 8; *Valul Traian*: Dinu: Lidia 8, Niculae 8, Tudorița 8, Martinescu Zamfira 8, Zavera Niculae 8; *Văluța de Sus*: Băluța: Lenuța 7, Nicușor 7, Diaconu Lenuța 7, Dina: Antonie 7, Lidia 7, Pavel 7; *Vârtop*: Dica Petre 8, Iolea Ior 5; *Vârvor*: Călugăru: Cornelia 6. 7, Fică 5—7, Rica 5—7, Merișanu: Ana 5, Ioan 5, Toma 5—7, Puțoreanu: Mina 7, Steluța 5—7; *Vaslui*: Anton Georgeta 5—8, Burlacu Daniel 7, Irimia Florica 5—8, Tulică Lucica 7; *Ville Noui*: Neagoe Elena 7, Saftiu Gh. 7; *Viperiști*: Boncu Lidia 5. 6, Cibulșchi Săica 5. 6, Gavrilescu Ica 6—8, Ionescu: Bibica 5—8, Ștefan 5—8, Tache 5—8, Marin Ștefan 5—8, Mazilu Ligia 5—8, Vica 5—8, Panait: Dumitru 8, Elisabeta 7, Marioara 6, Sterie Gh. 7. 8, Margareta 7. 8; *Vlădeni*: Steblea: Elena 6, Gheorghe 5—7; *Zălan*: Marta Surd 8. 8.

V. Florescu

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. Ș.

Apare sub conducerea
unui comitet de redacție

Red. și Ad-ția, București IV, Str.

Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116

Anul XXVII Nr. 5. — Aprilie 1949

